

AVE MARIA

Nabožni list za katoliške Amerikance slovenskega pokoljenja. Prinaša verske članke v njihov pouk, poročila iz verskega življenja doma in po svetu, ter kratke povesti v njihovo zabavo.

Devetintrideseti letnik

December, 1946

IZDAJAJO OČETJE FRANČIŠKANI

Pri Mariji Pomagaj v Lemontu, Ill.

AVE MARIA

December, 1946

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo
Slovenski frančiškani
v Ameriki
AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:

P. CIRIL SIRCELJ, O. F. M.

Urednik:

P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

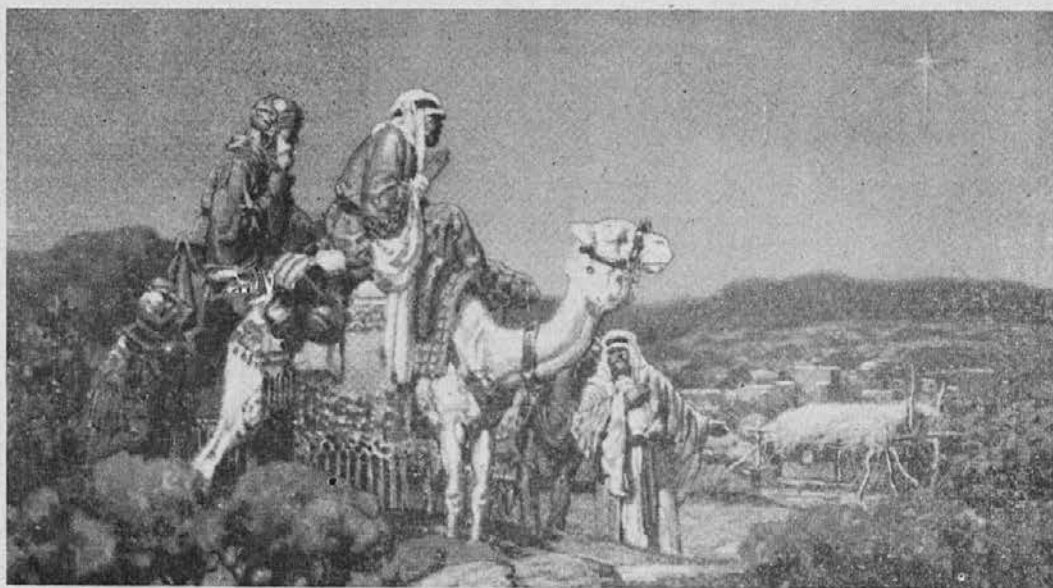
Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Praznik Brezmadežne. — P. Miršek	3
Svetonočni zvon. — Mirko Kunčič	5
Božična skrivnost — vir naše tolažbe. Beseda beguncem.—Škof Gregorij Rožman	6
Lilija iz raja. — P. Kazimir, O.F.M.....	8
O slovenskih bogoslovcih v tujini. — Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.	11
Pot k Bogu. Za težke ure življenja — Spisal sv. Alfonz Ligvorski — Prevedel p. Miršek	13
Križem kraljestva križa. — P. Martin, O.F.M.	18
Fatima in njen blagoslov (konec). — P. Bernard, O.F.M.	20
Liga slovenskih katol. Amerikancev.....	24
Lemontski odmevi. — Samostanski firbec..	26
Kramljanje na zapečku. — P. Martin, O.F.M.	29

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

Naslikal Jones

NEKAJ časa po Jezusovem rojstvu so prišli neki Modri iz Jutrovega molit novorojenega Kralja Judov. Ni nam natančno znano, kje so bili ti Modri doma. Iz besede iz "Jutrovega" se da sklepati samo to, da so prišli Modri iz neke dežele, ki je bila vzhodno od Jeruzalema in Palestine. Verjetno se nam zdi, da je bila Perzija ali pa Kaldeja njihova domovina.

Jasno je iz njihovega obnašanja in iz njihovih besed, da so že od nekdaj pričakovali rojstvo velikega izraelskega kralja. Najlažje si lahko to razložimo, če pravimo, da so to pričakovanje posneli iz prerokb, ki so bile dane izraelskemu ljudstvu. V Kaldeji, to je v Asiriji in Babiloniji, so se lahko seznanili s takimi svetimi prerokbami, ker so bili Izraelci dolgo vrsto let v teh deželah v pregnanstvu, in tudi ker prav v teh tujih deželah večkrat prerokovala ona dva velika preroka, Ezekiel in Daniel.

Te prerokbe so se ohranile med Asirci, Babilonci, in Peržani. Med duhovniki teh narodov je bil poseben stan, ki se je pečal z raznimi znanostmi, kakor na primer z naravoslovjem in zvezdoslovjem. Po zvezdah so skušali tolmačiti tudi bodočnost. Ker so bili učeni, so se po pravici imenovali "Modri", ali pa, v semitskem jeziku, "Magi". Vsled svoje učenosti so tudi imeli velik vpliv pri vladarju svoje dežele in so zraven tega uživali celo knežjo čast. Skrivnostne prerokbe izraelskih prerokov so brez dvojbe živele med njimi. Željno so tudi oni hrepeneli po slovečem izraelskem kralju, ki je imel celemu svetu prinesiti odrešenje. Bog je vodil njihova srca in je ob rojstvu svojega Sina s čudežnim znamenjem naznanil, da se je zdaj končno izpolnilo njihovo dolgo pričakovanje.

Sveto pismo ne pove ne imen, ne števila teh Modrih. Staro poročilo pa pravi, da so bili trije: Melhior, Kašpar in Baltazar.

PRAZNIK BREZMADEŽNE

P. Miršek

A mesec praznujemo najlepši Marijin praznik v celem letu — praznik brezmadežnega spočetja Device Marije.

Ta dan slavimo najlepši biser v kroni Marijine časti in slave — njeno brezmadežno spočetje.

Vsebina tega praznika je verska resnica, da je bila Marija zaradi zaslужenja Jezusa Kristusa, po izredni milosti božji, obvarovana izvirnega greha, da je bila Marijina duša ustvarjena v nadnaravni svetosti, kakor sta bila prva dva človeka pred grehom. Vsak človek se rodi omadeževan in obremenjen z izvirnim grehom t. j. s krivdo greha prvih staršev Adama in Eve.

Poleg drugih zlih posledic ima vsak greh tudi to, da omadežuje človeško dušo pred Bogom, in da z grehom postane duša sovražnica božja, preneha biti otrok božji, s tem pa sužnja satanova. Jezus Kristus je prišel na svet, da je trpel, umrl in prežil svojo presv. Kri na križu, da je z njo umil človeško dušo madeža greha, da jo je spravil z Bogom, jo tako naredil nazaj v otroka božjega in jo rešil satanove sužnosti. Ustanovil je zakrament sv. krsta, ki duši naklanja vse te milosti.

Že po tej razlagi je jasno samo po sebi, da je moral Bog Marijo izvzeti iz svojega prekletstva, s katerim je radi greha preklel v rajju prva starša in z njima vse njihovo potomstvo do konca sveta, in jo obvarovati izvirnega greha.

Veliki cerkveni učenjak frančiškanskega reda, Duns Škot, eden izmed naj-

večjih zagovornikov te verske resnice, je sklepal takole: "Spodobilo" se je za Boga, da je Marijo obvaroval madeža izvirnega greha, Bog je mogel to storiti, in ker je Bog to mogel storiti, je tudi storil.

"Spodobilo se je". Niti misliti si ne moremo, da bi bila Marija, ta od Boga tako visoko odlikovana žena, ki jo je že v rajju napovedal kot "Ženo", ki bo kačič t. j. satanu strla glavo, ki naj postane nevesta Svetega Duha in Mati Boga Sina kot človeka, samo za trenutek omadeževana s kakim grehom, tudi izvirnim. Kako bi si mogli misliti, da bi bila Marija, ki naj postane Mati Odrešenikova in soodrešenica človeškega rodu iz sužnosti satanove, tudi samo za trenutek sama sužnja tega največjega sovražnika božjega, satana? Ne, tega si ne moremo misliti in nam že sama pamet pravi, da se je res za Boga "spodobilo", da tega ni mogel dopustiti.

To je Bog tudi mogel narediti. Bog je vsemogočen. Bog je pa tudi tisti, ki je s tem prekletstvom preklel človeški rod. Estera v starem zakonu je predpoda Marije. Ko je namreč prišla h kralju prosit rešitve svojega naroda, proti odločilom njegovim pod smrtno kaznijo, je pred kraljem omedlela od strahu. Pa jo je kralj dvignil in ji rekel, da to določilo velja za vse druge, samo za njo kot kraljico ne. Tako je tudi Bog naredil pri Mariji. Za vse velja njegovo prekletstvo, samo pri Mariji je Bog naredil izjemo. Kar je Bog sam odločil, je lahko sam tudi spremenil.

Kar se pa za Boga spodobi, in kar Bog tudi lahko naredi, to Bog tudi vse-

lej stori. In tako je Bog svojo posebno izvoljenko, kot nevesto Svetega Duha, kot Mater Boga Sina kot človeka in kot Mater Odrešenikovo in soodrešenico človeškega rodu oprostil svojega prekletstva človeškega rodu v rajju in jo obvaroval ob njenem spočetju vsakega madeža izvirnega greha.

* * *

Sledove vere v Marijino brezmadežno spočetje najdemo že prav zgodaj v časih prvih kristjanov. Najučenejši in najpobožnejši možje v prvih stoletjih krščanstva so tako učili. V njihovih spisih, ko govore o Mariji, Materi Jezusovi, jo imenujejo "čisto", "neomadeževano", "popolnoma nepoškodovano od greha", "najčistejšo Devico", "sveto", "svetejšo ko angeli" itd.

Enako najdemo, da so cerkveni učenjaki vseh stoletij do danes, pogosto govorili o Mariji kot "brezmadeža spočeti Devici".

Tudi verniki v vseh dobah krščanstva, prav od časov prvih kristjanov dalje, so to o Mariji verovali, če tudi ni bila še verska resnica.

Tudi praznik brezmadežne Device Marije je že precej star. S tem praznikom je bilo preje, dokler ta nauk še ni bil verska resnica, prav tako, kako je še danes s praznikom Marijinega vnebovzetja, ko verujemo, da je bila Marija takoj po smrti vzeta v nebesa ne samo z dušo, temveč tudi s telesom, če tudi to danes še ni verska resnica in nismo dolžni to verovati. Vkljub temu pa celi krščanski svet praznuje ta praznik.

Zadnja stoletja so pa prihajale k papežem vedno pogosteje prošnje od škofov, duhovnikov in vernikov iz celega sveta, da naj razglasi ta nauk o brezmadežnem spočetju Marije za versko resnico, ki ga itak cela cerkev veruje. Pa-

pež Pij IX. je dal ta nauk še enkrat po največjih cerkvenih učenjakih natančno preiskati, če je to res od Boga razodeta resnica, kar so ti učenjaki tudi nepobitno dokazali. In tako je ta papež 8. decembra 1854 slovesno razglasil ta nauk za versko resnico na veliko veselje celega krščanskega sveta. Razglasil je: **"Nauk, ki trdi, da je bila preblazena Devica Marija v prvem trenutku svojega spočetja po posebni milosti božji in prednosti od Boga vsemočnega zaradi zasluženja Jezusa, Odrešenika človeškega rodu, obvarovana vsakega madeža izvirnega greha, je od Boga razodeti nauk, in ga morajo vsi verniki trdno in stanovitno verovati."**

Sv. oče s tem ni razglasil kake nove verske resnice, temveč je slovesno odločil, da je ta starodavni nauk cerkve resnica, katero je Bog razodel in so jo verniki vseh časov krščanstva trdno verovali, res od Boga razodeta resnica. Kar je pa Bog razodel, mora vsak človek verovati, če se hoče zveličati.

Od tedaj se pa praznik Brezmadežne po celem svetu praznuje s še večjimi slavnostmi in ga imajo verniki celega sveta za največji Marijin praznik v letu.

To versko resnico je pa komaj po štirih letih 1858 Marija sama potrdila. Prikazala se je v Lurdu Bernardki in ji je na njeno vprašanje, kdo je, odgovorila: "Brezmadežno spočetje sem." Z Lurdom je pa ta proglasitev verske resnice o brezmadežnem spočetju postala tudi vir izrednih in velikih milosti za človeštvo. Vsi vemo, kaj je Lurd danes. Ves svet ve, da se od tedaj tam vrše čudežna ozdravljenja bolnikov, nad katerimi strmi ne samo katoliški svet, temveč tudi nekatoliški, da, celo brezverski svet. Vsi morajo priznati, da so ta ozdravljenja nekaj, česar vsa zdravniška veda ne

more naravno razložiti, in da so po naravnem potu tudi nemogoča, da mora pri njih delovati neka višja, nadnaravna sila — brezmadežna Devica Marija, ali, kakor je Marija rekla o sebi Bernardki "Brezmadežno spočetje".

* * *

Marijino brezmadežno spočetje je prvi začetek bližajočega se odrešenja človeškega rodu. Kakor prvi sij jutranje zarje je naznanilo svetu prihod sonca-Kristusa, Odrešenika. Zato pa spada ta praznik v advent.

V advent spada ta praznik tudi radi tega, ker je Bog Stvarnik napovedal Marijo že v raju padlima staršema in celemu človeškemu rodu, ko je preklel kačo — satana, in dejal: "Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo, med tvojim in njenim zarodom: ona ti bo strla glavo in ti boš njeno peto zalezovala." V adventu se pa spominjamo stvarjenja sveta, greha prvih staršev in vseh dob pred Kristusom.

* * *

Marijina brezmadežnost nas pa tudi spominja kakor svetinja iz raja na izgubljeno lepoto človeške duše pred grehom v nadnaravni pravičnosti, ki jo je človek z grehom izgubil. Tako brezmadežna Marija ožarja vesoljno zgodovino človeškega rodu in veže čas pred Marijo, t. j. čas odrešenja čakajočega človeka, in čas po Mariji, čas odrešenega človeka.

* * *

Brezmadežna je mogočna pomočnica nam v našem boju zoper vso grešno čutnost, zoper vsako življensko umazanost in podlo nizkotnost, v boju za čistost duše in telesa. Vsi ljudje čutimo v sebi ta boj neprestano od zgodnje mladosti do smrti. Petinosemdeset let starega

moža so vprašali, kedaj prenehajo v človeškem življenju te skušnjave, pa jim je odgovoril: "Morate vprašati starejšega človeka kot sem jaz." Zato naj nam bo Brezmadežna svetel vzor za naše življenje in naše pribežališče v tem boju.

Brezmadežna je pa tudi klic vsem, ki so bili v tem boju že premagani in padli, da naj kličejo posebno pomoč od Marije, da bi se rešili, pa da bi s pokoro zadostili božji pravici za svoje grehe. Prosijo naj njene priprošnje pri Bogu za smiljenje in odpuščanje.

Marija, brezmadeža izvirnega greha spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!

SVETONOČNI ZVON

**Ko zvon svetonočni zapoje,
še breza ob poti zasanja,
še zvezda na nebu prisluhne,
še gora v dolino se sklanja.**

**Ko zvon svetonočni zapoje,
je vse kot ob čudežni uri:
po prstih se bliža Neznano,
že trka skrivnostno ob duri,**

**že v hišico belo prihaja —
v kot jaslice tiho postavi
in lučke prižge in pastirčke
s smehljajem veselim pozdravi.**

**O Dete nebeško, objemi
nas s svojo dobrotno roko!
Naj verno doživljamo v sebi,
kar Tvoji pastirčki pojo.**

Mirko Kunčič

BOŽIČNA SKRIVNOST – VIR NAŠE TOLAŽBE

Beseda beguncem

ROJSTVO Sina božjega iz Device in Matere Marije je vsemogočni Bog z neskončno modrostjo kar najskrbneje pripravil. Ko je usmiljeni Bog sklenil, da bo grešni rod, ki je v Adamu zapravil nadnaravno življenje milosti, odrešil s tem, da si bo druga božja oseba privzela človeško naravo in s svojim trpljenjem zadostila božji pravici, s tem pa za vse ljudi zaslužila najobilnejše milosti, tedaj je že izbral Devico, blagoslovljeno med ženami, iz katere se bo Odrešenik, Sin božji, v podobi človeškega deteta rodil na ta svet.

To Devico so vse tri božje osebe čudovito opremile: Oče svojo ljubljeno hčerko, Sin svojo predrago mater, Sveti Duh svojo izvoljeno nevesto. Brezmadežna in vsa čista, prosta izvirnega in vsakega drugega greha, je bila njena duša od vsega početka polna milosti; deviška je spočela, deviška porodila, deviška je mati ostala. Edinstvena izjema med vsemi materami in ženami! Ni bilo lepše, Bogu podobnejše in ljubše duše kot je bila Marijina. Blestela je v lepoti, ki presega vse, kar je Bog lepega ustvaril; ni ji in ji ne bo enake. Vsled tega je povzdignjena nad vse druge stvari, vsem je Kraljica, vsi angelski zbori se ji vdano in navdušeno

klanjajo. Tako čudovito je vsemogočna ljubezen božja pripravila dušo in notranjost Jezusove Matere.

No, in zdaj bi pričakovali, da bo Bog z isto ljubeznijo in skrbnostjo pripravil tudi vse zunanje okoliščine Jezusovega rojstva: dostojen kraj, kraljevsko sijajne prostore, opremo za novorojenčka, postrežbo materi in otroku. Pa glejte: za vse te zunanosti Bog prav nič ni poskrbel. Nasprotno! Dopustil je, da je vsled cesarjevega povelja Marija morala zapustiti še svoje skromno domovanje v Nazaretu in s sv. Jožefom odpotovati v daljni Betlehem vprav tiste dni, ko je pričakovala porod. Bila je sicer iz kraljevega rodu, a v Betlehemu ni imela več bližnjih sorodnikov, zato ni našla primerne prenočišča, kjer bi se v miru mogla pripraviti na prihod Odrešenikov. V skupnem prenočišču je pa bila že velika gneča in tam med vsakovrstnimi tujimi in neznanimi ljudmi v skupnem prostoru ni mogla ostati in pričakovati svoje ure, ko bo prišlo božje dete na svet. Morala se je zateči v napol zapuščen hlev, ki je bil mnogo, mnogo slabši in revnejši, kakor so današnje barake.

Z vsemogočno ljubeznijo je Bog pripravil Marijino dušo v svetosti, čistosti,

in milosti, za zunanje priprave se ni zmenil. Zunanosti same na sebi so v božjih očeh brez pomena, pri njem velja samo notranjost, lepota milosti in svetost duše. Ali položi Marija novorojenega Odrešenika v zlato zibelko in svilnate plenice, ali pa ga v platno povije in v jasli na ostanke živinske krme položi, to je pri Bogu vseeno, saj tudi vse zlato sveta in vse bogastvo ljudi ne more Boga dovolj počastiti. Zlato in les, svila in slama, vse je ustvarjeno od Boga človeku v službo. Ni pa Bogu vseeno, ali ga prejme čista in sveta duša, v kateri deluje božje življenje milosti, ali pa umazana in mrtva duša, v kateri kraljuje s smrtnim grehom hudobni duh. Na to gleda Bog, to je zanj edino odločilno.

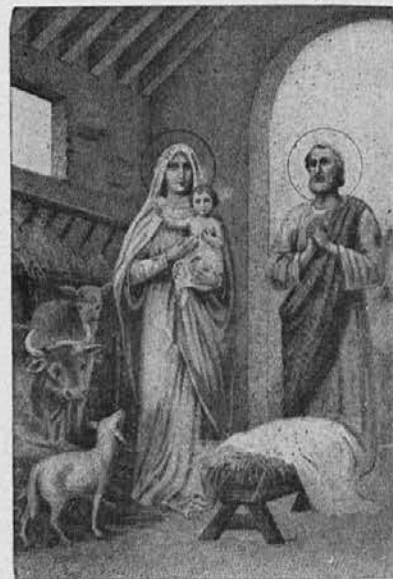
Ali ne boste, dragi begunci, letos za božične praznike podobni Mariji? Ne boste mogli postaviti takih jaslí kot prejšnja leta doma; ne bo božičnih darov, ne peciva in potic — vse zunanje je odpadlo, revščina in skrajna skromnost vlada letos pri vas v barakah. Pa to Boga ne moti. Kajti duše moremo letos še lepše pripraviti kakor doma, ker imamo več priložnosti, da Bogu dokazemo svoje zaupanje, vdanost v njegovo voljo, ponižnost, skromnost, medsebojno ljubezen, potrpežljivost, sočutje in usmiljenje. Od marsičesa čisto posvetnega in materialnega nas je Bog odtrgal, da moremo bolj zbrano nanj misliti, se nanj opreti in od nikogar pričakovati pomoči razen od njega, ki je naš edini Odrešenik. Iz tega razloga morajo biti božične skrivnosti letos za nas še mnogo bolj blagoslovljene kakor v prejšnjih letih.

Za noben božič nismo bili Mariji po zunanji zapuščenosti bolj podobni ka-

kor letos. Prav zato nam bo letošnji božič bolj blagoslovljen, bolj milosti poln, bolj bogat pravega božjega veselja kot katerikoli božič v preteklosti, — seveda če bomo za to poskrbeli, da noben večji greh, nobena grešna miselnost ne bo ovirala prebogati božji milosti vstopa v našo dušo.

Očistimo srca, odprimo dušo; glejte, prikazala se je silna svetloba, že prihaja velika luč, naš Odrešenik, in nam pri naša po Mariji sladko tolažbo, da bomo kljub domotožju srečni in veseli, polni zaupanja in hvaležnosti, kakor Marija v bornem betlehenskem hlevcu, ko je prvič vsa zamaknjena zrla v nebeško lepo obličje učlovečene božje Besede. Tako bo mogel biti naš letošnji božič v tujini naš najbogatejši zveličavni božič, neizbrisno lep spomin, ki nam bo vse dni življenja ohranjal v srcu hvaležno ljubezen do Boga.

Škof Gregorij Rožman

LILIJAJA IZ RAJA

7. Prva strašna poročila.

(Nadaljevanje)

NOVO močno trkanje na vežna vrata zmoti nadaljni pogovor.

“Kdo je pa zdaj?” pravi Lazar in hiti odpirat vrata.

“Gotovo so ostali učenci,” misli Marija. “Kam pak naj pribeže kot sem?”

V sobo stopijo Jakob, Jernej in Juda Tadej, vsi enako razburjeni in prestrašeni.

“O Mati! Strašna novica!” pravi Jakob. “Sicer pa vidim, da že veste,” dostavi, ko zagleda Andreja in Filipa. “Strašno je, strašno!” Oba zajokata. Pripovedujeta, da sta od daleč sledila, kam bodo Jezusa odpeljali. Videla sta, da so ga odpeljali v palačo k velikemu duhovniku Ani. Naprej si nista upala in sta sem pribežala.

“Sicer pa upam na Nikodema in Jožefa iz Arimateje,” pravi Lazar, “oba sta člana visokega sveta, in bosta gotovo zastavila ves svoj vpliv, da ga rešita. Njegova učenca sta, če tudi samo na skrivaj! Ko bo šlo za njegovo smrt, se bosta gotovo postavila zanj in storila vse, da ga rešita.”

Ni bilo dolgo, ko je prišlo še več prijateljev Jezusovih iz mesta, ki so izvedeli, kaj se je zgodilo in so šli za tolpo tudi na dvorišče velikega duhovnika, da bi videli, kaj se bo z njim zgodilo in poročali, kaj so videli.

Slednjič proti jutru pa prihiti Mark, evangelist, v čigar očetovi hiši je Jezus

imel zadnjo večerjo ves prestrašen in razburjen.

“Obsodili so ga na smrt!” skoraj zakriči in pade na stol in joka.

“Obsojen na smrt?” zakriče ženske in glasno zajokajo. Tudi moški si brišejo solze.

“Sinoči je imel Gospod svojo večerjo s svojimi učenci v naši hiši v zgornji sobi,” pripoveduje Mark. “Nekako ob pol desetih je odšel s svojimi učenci na Oljsko goro. Po polnoči pa pripelje k naši hiši Juda iz Škarjote tropo rimskih vojakov in tempelske straže in vprašuje mojega očeta, ki mu je šel odpirat, če je Jezus še pri nas? Oče mu ni povedal, kam je odšel. Samo povedal je, da ga ni pri nas. Takoj sem vedel, kaj se godi, saj se je že popoldne šušljalo v mestu, da veliki duhovniki nekaj nameravajo z Jezusom te dni. Nisem imel časa se obleči. Hotel sem priti na Oljsko goro preje nego Juda in tolpa, da bi Jezusa posvaril, naj zbeži, da prihajajo, da ga bodo vjeli. Zato sem hitro ogrnil samo plašč in odhitel na Oljsko goro. Toda prišel sem prepozno. Ravno so ga zvezali, ko sem tja prišel. Hotel sem ga braniti, pa me je eden izmed vojakov zagrabil. Toda zagrabil me je za plašč in mi ga potegnil s telesa. Tako sem zbežal po vrtu. Našel sem tam dva učenca skrita med oljkami in eden mi je posodil svoj plašč, da sem hitro zbežal domov, da se oblečem in hitim v palačo velikega duhovna, da vidim, kaj se bo z njim zgodilo. Šel sem najprej v del palače, kjer je stanoval Ana, tast

Kajfov, pa so ga že odpeljali k Kajfi. Hitel sem tja. Prijatelj, služabnik Kajfov, me je peljal v zbornico. Ko sem stopil v zbornico, je ravno Kajfa raztrgal svojo obleko in vprašal zborovalce: 'Kaj se Vam zdi', pa so vsi enoglasno odgovorili: 'Smrti je vreden', in glasovali za njegovo smrt. Takoj sem odhitel iz zborovalnice, da pohitim sem vam povedat, kaj se je zgodilo. Ravno ko grem ven, pride Juda. Za trenutek se ustavim, da vidim, kaj hoče on sedaj tukaj? 'Izdal sem nedolžno kri,' skoraj zakriči. Videlo se mu je, da je obupan. 'Kaj nam mari? Ti glej!' mu odgovore veliki duhovni in se mu škodoželjno posmehuje. Skoraj zatulil je Juda, ko to sliši in vrže srebernike po tleh in zbeži."

"Nesrečni človek!" vzdihne Marija in upa, da se bo zadnji trenutek še zavedel in spoznal svoj zločin in ga obžaloval.

To upa sedaj toliko bolj, ko sliši to poročilo. In zopet pohiti njena vroča molitev zanj k nebeškemu Očetu za usmiljenje.

"Izgubljen je Jezus, če je že tako daleč!" pravi Lazar razburjeno. "Težko ga bomo rešili, če ga je visoki zbor že obsodil."

Vsi so mislili enako in potrti obmolknili za nekaj časa.

Marija je zatrepetala. Razburjeno je vstala, zajokala in dvignila svoje roke k nebu. "O, Bog, toraj ni rešitve? Zgodí se tvoja volja, Oče!" pravi in jok ji zapre besedo.

Vsem se je smilila Mati, smilil Jezus, katerega so toliko ljubili. Toda nihče si je ni upal tolažiti, ker je vsakdo vedel, da je tu vsaka tolažba nemogoča. Poleg tega so bili pa vsi tako potrti, da so sami potrebovali tolažbe.

Dolgo so se pogovarjali in posvetovali, kaj bi se morda dalo zjutraj vse narediti za Jezusovo rešitev. Različno so sklepali. Toda čim dalje so se posvetovali, tim bolj je bilo vsem jasno, da se bo težko dalo kaj uspešnega narediti sedaj, ko ga je visoki zbor že obsodil na smrt. Nekateri so upali še na Pilata, da obsodbe ne bo potrdil. Jasno se bo namreč tam izkazalo, da Jezus ni naredil nič takega, da bi bilo smrti vredno, da so ga mu samo iz sovraštva izdali.

Med temi pogovori Marija pogleduje večkrat vsem v obraz in jih opazuje, da bi videla, kaj se godi v njih duši. Vsi so verovali v Jezusa, da je Sin božji, toraj Bog. Toda le predobro je vedela, kako je njih vera še slaba. Dokler je Jezus delal velika in čudovita dela, čudeže, učil tako nebeške nauke, da so nad njimi vsi strmeli, kakoršnih človeško uho še ni slišalo, zlasti dokler ga svet slavi in proslavlja, gre za njim, zlasti kakor zadnji teden, posebno v nedeljo, o, vera za nje še ni bila tako težka. Bila je še tako pomešana s sebičnostjo, s pričakovanjem svetnih časti in odlikovanj, ko bo postal židovski kralj in je tako bolj slonela na teh sebičnih, pa napačnih pričakovanjih, kakor pa v veri v njegovo božanstvo. Zato v teh težkih trenutkih Marija opazuje, kakšen vpliv bodo vsa ta strašna poročila naredila na nje sedaj, ko je zlasti njih vera v njegovo božanstvo tolikanj preskušana, ko so začela prihajati razočaranja, na katera niso mislili. Bo vzdržala vse sedanje, zlasti pa one, ki jih bodo doživeli tekom tega dneva, eno hujše od drugega do strašne smrti na križu, nekako saj do navideznega vničenja? Marija ne dvomi, da ga ljubijo vsi. Toda ljubezen, da bo vstrajna v tolikih preskušnjah, bo vzdržala samo

na veri v njegovo božanstvo. In ravno ta je pa še tako tako slaba.

Prav nič ne dvomila o veri Magdalene. Ko bi tako močno ne verovala v njegovo božanstvo, saj bi ji Jezusovo odpuščanje grehov ne dalo tolike tolažbe v dušo, tolike zavesti, da so ji grehi odpuščeni pri Bogu. Grehe more odpuščati samo Bog.

Tudi za Lazarja se ni bala. Odkar se je prebudil na Jezusovo besedo v grobu, že štiri dni pokopan, vstal iz groba in se iznova našel v življenju, ga je vse to pokrepilo v njegovi veri, da je Jezus Bog.

Tudi glede Marte je bila gotova, da je njena vera v Jezusa kot Boga močna. Slučaj njene sestre Marije Magdalene, še bolj pa slučaj brata Lazarja sta tudi v njeni duši pokrepila neomajno vero v njegovo božanstvo.

Toda kaj pa apostoli? Ali jih ni Marija slišala še pred dobrim tednom, kako so se med seboj kregali, kdo bo večji v Jezusovem novem kraljestvu? Tudi o njih ljubezni ni dvomila. Vsi ga ljubijo. Tudi nekoliko verujejo vanj kot Boga, saj mu je Peter v imenu vseh zaklical: "Ti si Kristus, Sin živega Boga!"

Zato uhaja njen pogled pogosto na učence, ki so sedeli tako strti na svojih sedežih v sobi in si pogosto brisali solze. Toda iz njihovega pripovedovanja, še bolj iz njihovega obnašanja je pa kar razvidela, da jim res ljubezen do Jezusa stiska solze iz oči, da pa je njih vera v njega kot Boga v zelo, zelo težki preskušnji, da nekoliko že kar omahuje. Zakaj toliko prigovarjajo Lazarja, da mora v mesto, da ga reši iz rok sovražnikov? Ali jim ni trpljenja naprej napovedal? Ali niso videli, da so ga sovražniki že večkrat hoteli vničiti, ubiti, pa ga niso mogli? Na pr. ko so ga hoteli

vreči v prepad v Nazaretu? Sredi med njimi je odšel, pa si nihče ni upal nanj roke položiti. Ali jim ni tudi nocoj na Oljski gori povedal in pokazal jasno, da bi mu ničesar ne mogli, ne tolpe s svojim orožjem, ne veliki duhovniki s svojim sovraštvom, ko bi on sam tega ne hotel?

Da, slabi so bili še v veri vanj. Niso še dobili moči sv. Duha.

Marija vse to jasno vidi na apostolih in se boji za nje. Zato splava njena duša večkrat med temi pogovori skrivaj k Bogu Očetu v vroči molitvi za nje, da bi jih pokrepil v njih veri, jih naredil stanovitne in močne, da bodo te in vse druge težke preskušnje današnjega dneva prešli zvesto in junaško. "O Gospod, daj jim moči vere v njihovo dušo!" moli.

Sicer njena duša sama trepetava v nezmerljivih bolečinah, kakoršne je mogla imeti samo ona, samo njena sveta in zvesta materina duša. Toda tudi ona je nocoj nastopila svojo pot križa in trpljenja s Sinom kot soodrešenica človeškega rodu. Zato pozablja na se in vtoplja svojo bolečino kolikor more v dušo, sama jih hoče prestat, kakor jih bo prestal njen Sin sam in zapuščen, vse za veliko delo odrešenja, ki sta ga začela s Sinom. Zato misli sedaj več na druge, kakor na se. In to je bilo, kakor je Marija mogla pokazati toliko udanost v voljo božjo in v saj navidezen toliko mir, ko je sprejela prva poročila, da je Marta in Magdalena nista mogli razumeti in si tega razložiti. Vendar, ko bi mogli pogledati v njeno dušo, bi videli tam, kako morje strašnih bolečin pljuska v njo, da jih bo samo njena velika duša, duša Matere božje in soodrešenice, mogla vse pretrpeti, pa vse skriti v svojo notranjost, kolikor bo pač mogoče.

Taka je nastopila Marija, Mati Jezusova in naša soodrešenica pri Lazarjevih strašno pot na Kalvarijo, pod križ.

O, Mati, bodi tisočkrat češčena in zahvaljena; Vsa človeška srca so ti hvaležna! Ave Maria!

In v tem jih je našla zlata jutranja zarja, ki je priplavala mogočno izza vrhov na vzhodu, za katero je kmalo prišlo mogočno jutranje sonce v vsi svoji veličastnosti in pozlatilo s svojimi žarki celo okolico. Tudi v Lazarjevo hišo je posvetilo in predramilo vse v njih razmišljanju in žalostnih razgovorih in jih opomnilo, da treba hiteti v mesto, če hočejo res kaj storiti.

Marija se ga prestraši. Koliko strašnega trpljenja in žalosti prinaša danes tudi za njeno dušo!

O sonce, kaj boš moralo danes gledati v Jeruzalemu, zlasti na strašni Kalvariji! Stvar bo križala svojega Stvarnika . . . ! (Dalje prih.)

P. Kazimir, O.F.M.

SALOMONOVİ PREGOVORI

Začetek modrosti je strah Gospodov. Modrost in nauk zaničujejo nespametneži.

Poslušaj, sin, nauk svojega očeta in ne zapusti postave svoje matere, da okraši tvojo glavo in denejo verižico na tvoj vrat.

O SLOVENSКИH BOGOSLOVCIH V TUJINI

Čas je, kajne, da se spet enkrat kaj napiše v našem listu o slovenskih bogoslovcih tujini. Minilo je že leto dni, odkar je naš zlatomašnik, Father John Ferlin, pozval dobre duše tu v Ameriki, da bi postale "duhovne matere" ali "duhovni očetje" vsaj nekaterim teh zapuščenih bodočih duhovnikov. Takrat je bilo slovensko bogoslovje v tujini v mestu PRAGLIA pri Padovi v Italiji.

Pozneje je naš list povedal, da se je vabilo našega zlatomašnika dobro obneslo. Lanski bogoslovci, ki so študirali v Pragliji, so skoraj vsi dobili svoje "duhovne starše" tu v Ameriki, ali pa vsaj po enega. Za to gre dobrim srcem naših naročnikov vsa čast in zahvala.

Redna mesečna poročila, kakor so bila sprva obljubljena za naš list, niso prihajala, deloma radi raznih poštnih zakasnitev iz Evrope, deloma zato, ker nekaj časa nismo vedeli, kaj bo s slovenskim bogoslovjem nadalje. Vrhu tega so nekateri bogoslovci spomladi in poleti zapeli svoje nove maše in deloma odšli v razne službe kot kaplani. Vsega tega ni bilo lahko od tu zasledovati — in tako se je Fathru Johnu včasih zmešala štrana, da sam ni vedel, pri čem je. Da pa ne bi kaj takega poročal, kar bi bilo treba pozneje preklicati in popravljati, rajši nekaj časa ni dal ničesar v javnost.

Zdaj se je pa naš zlatomašnik odločil, da bo prepustil to poslovanje drugim rokam. Pravi, da se ne more več prav lahko znajti v teh rečeh in da — se mora na smrt pripravljati . . .

Podpisani je od njega prevzel to zadevo in tako naj spet pride v javnost.

Kaj naj torej jaz povem?

1.) To zdaj že vsi veste, da je letos slovensko bogoslovje nastanjeno v mestu Brixen ali Bressanone v italijanskih Tirolah. Zasedli so naši bogoslovci eno nadstropje v bogoslovnici "Vincentinum", ki je v ulici Via del Seminario 5. Za nekatere reči jim

je letos lepše, za druge pa tudi manj lepo. Toda to ni glavno vprašanje. Glavno je to, da so še zmerom navezani na pomoč dobrih src, ako hočejo primerno nadaljevati svoje študije.

2.) Tisti bogoslovci, ki so ostali v seminšču in jim pošiljajo tukajšnji dobrotniki svojo mesečno podporo, še zmerom dobivajo Vaše prispevke potom LIGE KATOLIŠKIH SLOVENCEV in sicer v **skupno seminško blagajno**. Tisti, ki so odšli v službe, se sami pismeno zmenijo s svojimi dobrotniki tu, kam in kako naj se jim pošilja nadaljnja pomoč, ako se **med seboj domenijo**, da jim je še potrebna in so jim dobrotniki voljni pošiljati.

3.) V začetku tekočega šolskega leta, ki se je začelo jeseni, je vstopilo v bogoslovje (seveda v prvi letnik) 12 ali 15 (tako pove neko najnovejše poročilo) NOVIH bogoslovcev. Prišli so iz raznih begunskih taborišč, kjer so spomladi napravili gimnazijsko maturo in tako dozoreli za vstop v bogoslovje. **Teh 12 sedaj nima tu v Ameriki "duhovnih" mater ali očetov**. Imeli bi jih pa seveda zelo radi . . .

4.) Zato naj sledijo tu imena teh 12 novih bogoslovcev za slučaj, če bi se našla še kaka dobra duša med našimi katoličani v Ameriki, ki bi enega ali drugega sprejela v svojo duhovno posinovljenje. Imena novih bogoslovcev so:

1. Čuk Julijan, rojen 1920, Rovte nad Logatcem;
2. Dejak Anton, 1926, iz Ribnice;
3. Flek Vinko, 1924 v Črnomlju;
4. Horn Jože, 1925 v Litiji;
5. Kozina Karel, 1925 Breg pri Ribnici;
6. Ogrin Anton, 1925 v Ljubljani;
7. Povše Emil, 1921 v Trebnjem;
8. Puš Jože, 1927 št. Vid pri Stični;
9. Rijavec Venčeslav, 1922 Kromberg pri Gorici;
10. Rozman Branko, 1925 v Bohinjski Bistrici;

11. Škulj Anton, 1924 v Zagorici (Dobropolje);

12. Zdešar Janez, 1926 v Ljubljani.

Ako bi se našli nadaljnji "duhovni starši" za te bogoslovce, sem prepričan, da bodo imeli ž njimi prav toliko veselja in duhovne koristi, kakor so jo imeli in jo imajo s "svojimi" oni, ki so lani mnoge posinovili.

5. Vsi, ki ste že "duhovni starši" ali bi zdaj želeli postati, se blagovolite nadalje obračati namesto na Fr. Johna Ferlina na podpisane in Bog Vas vse blagoslovi.

**Rev. Bernard Ambrožič, OFM.
Holy Family Church,
Willard, Wisconsin**

GOLOB IN MRAVLJA

Basen

Golob je pil vodo iz potoka. Opazil je mravljo, ki se je potapljala v potokovih valčkih. Dobrodušni golob je s ključkom utrgal travnato bilko in jo spustil pred mravljo. Le-ta se jo je oprijela in jo rešila.

Čez nekaj časa je prišel mimo lovec s puško na rami, zagledal goloba in nanj nameril strel. Mravlja je to videla in pičila lovca v nogo, da jo je vsled bolečine vzdignil. Strel je zgrešil cilj. Golob je vesel zletel dalje.

Delaj dobro, plačilo ti ne uide.

Dr. J. Česnik

POT K BOGU

ZA TEŽKE URE ŽIVLJENJA

Spisal sv. Alfonz Ligvorski — Prevedel p. Miršek

6. Večnost — velika misel

1. Takole označuje sv. Avguštín misel na večnost: "velika misel". Ta misel je bila, ki je toliko puščavnikov privedla, da so se umaknili v puščavo, toliko redovnikov, celo kraljev in kraljic, da so se zaprli v samostane, toliko mučencev, da so z velikimi mukami žrtvovali svoje življenje za to, da bi si zagotovili srečno večnost v nebesih in se obvarovali nesrečne večnosti v peklu. Častiti Janez iz Avile je spreobrnil neko gospo samo z dvema besedama: "Vsekdar! Nikdar!" Neki redovnik je šel bivati v grobnico, da bi mogel neprestano premišljevatí večnost in je neprestano ponavljal besedo: "Večnost! Večnost!"

Molitev

Moj Bog, kolikokrat sem zaslužil večnost v peklu! O, da bi Te nikdar ne bil žalil! Daj mi kesanje nad mojimi grehi! Imej usmiljenje z menoj!

2. Isti častitljivi Janez iz Avile pravi, da tisti, ki veruje v večnost, pa ne ostane svetnik, spada v norišnico. Kdor si zida hišo, se veliko trudi, da bi si jo naredil kar najbolj udobno, zračno, lepo, ter pravi: "Trudim se in si veliko prizadevam s to hišo, kajti v njej bom živel celo svoje življenje." In vendar, kako malo mislimo na hišo večnosti! Ko bomo prišli v večnost, bo zelo malo, ali bolje nič pomenilo, če smo stanovali v bolj ali manj zračni hiši, bolj ali manj udobni. Vprašanje bo samo, če bomo sta-

novali v palači, polni blaženosti, ali pa v kraju večnih muk. In za kako dolgo? Ne za štirideset ali petdeset let, temveč večno, dokler bo Bog ostal Bog. Da bi si svetniki zagotovili zveličanje, se niso pomišljali dati celo svoje življenje molitvi, pokori, in izvrševanju dobrih del. Kaj pa mi storimo v ta namen?

Molitev

O moj Bog, veliko let mojega življenja je šlo, smrt je blizu, pa kaj sem storil dobrega za Te? Daj mi luči in moči, da bom preostale svoje dni posvetil Tvoji službi. Preveč, o, preveč sem Te do sedaj žalil! V prihodnje Te želim pa ljubiti.

3. "Delajte s strahom in trepetom za svoje zveličanje" (Fil. 2:12). Da si pridobimo zveličanje, moramo trepetati pri misli, da ga lahko izgubimo, in sicer ne toliko pri misli na peklo, kakor na greh, ki nas edini more tja pahnuti. Kdor se greha boji, se ogiba nevarnih priložnostih, se pogosto priporoča Bogu in pridno rabi sredstva, da se ohranja v stanu milosti božje. Kdor tako dela, bo zveličan. Kdor pa tako ne živi, ni mogoče, da bi se zveličal. Mislimo na besede sv. Bernarda: "Nikdar ne moremo biti dovolj previdni, ko gre za večnost."

Molitev

Tvoja kri, o Jezus, moj Zveličar, je moje zagotovilo. Izgubljen bi moral že biti radi svojih grehov, ko bi mi jih Ti

ne bil odpustil pod pogojem, da delam pokoro za svoja razžaljenja. Iz celega srca se toraj kesam, da sem žalil Tebe, ki si neskončna dobrota. Ljubim Te, o najvišje Dobro, nad vsa druga dobra. Vem, da Ti hočeš moje zveličanje, in jaz si hočem prizadevati, da si ga zagotovim s tem, da bom Tebe vedno ljubil.

O Marija, božja Mati, prosi Jezusa zame!

7. Smrt Jezusa Kristusa

1. Kako je mogoče verovati, da je hotel Stvarnik umreti za svoje stvari? In vendar moramo to verovati, ker nas naša vera tako uči. Takole nam nicejski cerkveni zbor (l. 325) ukazuje verovati: "Verujem v Gospoda Jezusa Kristusa, Sina božjega, ki je bil za nas ljudi in za naše zveličanje križan, je trpel in bil pokopan."

Molitev

In če je res tako, o Bog ljubezni, da si Ti umrl iz ljubezni do nas ljudi, ali more biti kdo, ki to veruje, pa ne ljubi Tebe, tako ljubečega Boga? In vendar, o Bog, med temi, ki so krivi tolike nehvaležnosti, sem tudi jaz. Ne samo, da Te nisem ljubil, moj Zveličar, še odpovedal sem se Tvoji milosti in Tvoji ljubezni, da sem zadostil svojim nesrečnim in pokvarjenim slabim nagnjenjem.

2. Ti, moj Bog, si torej umrl zame. Jaz sem vedel za to, pa kako sem Te mogel tolikokrat žaliti in se obrniti od Tebe? Toda Ti, moj Zveličar, si prišel iz nebes "zveličat, kar je bilo izgubljenega" (Mat. 18:11). Moja nehvaležnost mi torej ne jemlje upanja na odpustčanje.

Molitev

Da, o Jezus, po smrti, ki si jo prestal zame na gori Kalvariji, upam, da mi boš

odpustil vse žalitve, katere sem zakrivil proti Tebi. O, da bi mogel od žalosti umreti vselej, kadarkoli pomislim na te žalitve, katere sem zagrešil proti Tvoji ljubezni, ki si mi jo skazoval. Pokaži, Gospod, kaj nam naredim v prihodnje, da popravim to svojo nehvaležnost. Ohrani v moji duši vedno spomin na Tvojo grenko smrt, ki si jo blagovolil prestati zame, da bi Te ljubil in Te nikdar več ne žalil.

3. Bog je torej umrl zame. Ali morem ljubiti kaj drugega kot Boga?

Molitev

Ne, moj Jezus, ne bom ljubil več nikogar razven Tebe. Ti nisi mogel več storiti, da bi me prisilil, da Te ljubim. Jaz sem Te s svojimi grehi silil, da bi me zavrgel izpred svojega obličja, pa me Ti nisi zapustil za vedno. Ti si z menoj postopal z nežnim sočutjem. Kmalu me boš poklical k svoji ljubezni. Ne bom se Ti več upiral. Ljubim Te, moje najvišje Dobro. Ljubim Te, moj Bog, ki si umrl zame. Ljubim Te, pa Te ne ljubim dovolj, zato pokrepi to mojo ljubezen. Daj mi, da bom pozabil na vse stvari in na vse drugo, da bom samo Tebi dopadel in Te ljubil, moj Zveličar, moja ljubezen in moje vse.

O Marija, moje upanje, priporoči me svojemu božjemu Sinu.

8. Zloraba milosti božje

1. Dva načina sta, kako hudobni duh skuša prevarati ljudi v večno pogubljenje: ko so storili greh, jih skuša spraviti v obup radi strogosti božje pravice. Predno so pa grešili, jih pa napeljuje, da ga naj store v upanju na božje usmiljenje. In nešteto je duš, katere spravi v pogubljenje, kakor na prvi, tako tudi na drugi premeten način. "Bog je usmiljen," odgovarja trdovraten grešnik tistemu, ki ga skuša odvrniti od pota hu-

dobije. "Bog je usmiljen," toda, kakor je rekla Mati božja v svoji pesmi: "Njegovo usmiljenje je njim, ki mu v strahu služijo" (Luk. 1:50). Da, Gospod ravna usmiljeno s tistim, ki se ga boji, ne pa s tistim, ki se zanaša na njegovo usmiljenje in ga zato še bolj žali.

Molitev

O Bog, zahvalim se Ti, da si me pripeljal k spoznanju Tvoje potrpežljivosti z menoj. Glej, jaz sem v številu tistih, ki so predrzno zaupali na Tvojo dobroto in Te zopet in zopet žalili.

2. Bog je usmiljen, toda je tudi pravičen. Grešniki bi želeli, da bi bil samo usmiljen in ne tudi pravičen. Toda to je nemogoče. Ako bi samo odpuščal in ne tudi kaznoval, ne bi bil pravičen. Zato meni pater Avila, da bi potrpežljivost od strani Boga do teh, ki se zanašajo na njegovo usmiljenje, ne bilo usmiljenje, temveč pomanjkanje pravičnosti. On mora kaznovati nehvaležne. Potrpežljiv je z njim do gotovega časa, potem jih pa zapusti.

Molitev

Taka kazen, o Bog, še ni zadela mene, ker drugače bi bil sedajle že v peklu, ali bi bil pa trdovraten v svojih grehih. Toda ne, poboljšati hočem svoje življenje. Srčno želim, da bi Te več ne žalil. Četudi Ti do sedaj nisem dopadel, to sedaj obžalujem iz cele duše. Od sedaj dalje Te želim ljubiti in sicer Te bolj ljubiti, kot Te ljubijo drugi, ker z drugimi nisi bil tako potrpežljiv, kakor si bil z menoj.

3. "Bog se ne da zasmehovati" (Gal. 6:7). Dal bi se pa zasmehovati, ko bi grešnik nadaljeval ga žaliti, potem se pa veselil v nebesih (Gal. 6:8). Kdor se je dobra dela, bo žel plačilo. Kdor se je

pa hudobijo, bo žel kazen. Upanje tistih, ki greše, zato ker Bog odpušča, je grdobija v njegovih očeh. "Upanje bo gnusoba duši" (Job 11:20). Tako grešnik z takim upanjem izziva Boga, da ga naj kaznuje čim prej, kakor izziva služabnik gospodarja, ker je dober, pa zlorablja njegovo dobroto, da ne vrši svojih dolžnosti.

Molitev

O Jezus, bojim se, da sem jaz do sedaj delal tako do Tebe. Ker si bil dober, se nisem menil za Tvoje zapovedi. Priznam, da nisem delal prav in sovražim vsa žaljenja, s katerimi sem Te žalil. Sedaj Te pa ljubim bolj kot samega sebe in srčno želim, da bi Ti nikdar več ne bil nevsječ. O, da bi Te nikdar več ne žalil s smrtnim grehom. Daj, o Gospod, da raje prej umrjem.

O Marija, Mati stanovitnosti, pomagaj mi.

Veliko sem že slišal in veliko bral, vendar pa še nisem ne slišal ne bral, da bi bil nesrečne smrti umrl, kdor je usmiljenje izkazoval; zakaj tak jih ima mnogo, ki zanj prosijo, in nemogoče je, da bi ne slišal Bog njihovih molitev. — Sv. Hieronim.

← **ANGLEŠKI KARDINAL NA IRSKEM.** — Nedavno je angleški novi kardinal Griffin, nadškof v Westminsterju na Angleškem, obiskal Irsko. Na njegovi levi stoji irski predsednik, Sean T. O'Kelly.

NOV KOLUMBOV VITEZ. → →
Na sliki (na levi) se vidi indijski škof Alvernar, ki je pred kratkim pristopil h kolumbovim vitezom v mestu Alameda, Calif.

DOLGO PREGNANSTVO. — Katoliški duhovnik, Don Luigi Sturzo, se je končno povrnil v svojo domaćo Italijo, ko je bil dvaindvajset let v pregnanstvu. Leta 1924 je moral bežati iz Italije, ker je bil nasprotnik Mussolinijev.

DESETLETNICA. — Oktobra meseca je bilo ravno deset let, odkar je kardinal Pacelli, sedanji papež Pij XII., obiskal Ameriko. Deset let stara slika ga kaže s kardinalom Spellmanom, ki je tedaj bil še pomožni škof v Bostonu.

NOVI SVETNICI NA ČAST. — Septembra meseca je bila v Soldier Fieldu v Chicagi velika sveta ura, med katero so čikaški katoličani počastili novo svetnico Frančiško Ksaverijo Cabrini. Slika kaže prizor iz svete ure.

PLAČILO. — Irski frančiškanski duhovnik, Rev. Aloysius Heddermann, se je med vojsko zelo priljubil ameriškim vojaškim letalcem s svojo prijaznostjo in pomočjo v raznih zadevah. Ti letalci so mu skazovali svojo hvaležnost s tem, da so ga po Ameriki peljali z aeroplanom. Na sliki se vidi s pilotom aeroplana.

IZ DALJNE KITAJSKE. — Na sredi slike se vidi kitajsko katoliško dekle, ki se je vpisala v nek katoliški kolegij v Buffalo, N. Y. Dobila je tako zvan "scholarship" za ta kolegij.

Zavetišče pri duhovnikih.—

Med vojsko so bili ameriški letalci večkrat prisiljeni, spustiti se dol s parašuto, ko so bili nad Nemčijo ali drugimi deželami, ki so bile še v nemških rokah. Ko so prišli dol na zemljo, so takoj začeli iskati katoliškega duhovnika, če jih niso Nemci prej vjeli. To so pa storili zato, ker so po izkušnji vedeli, da so duhovniki zmerom radi pomagali ameriškim letalcem in tudi vojakom in so jih hitro spravili v varne kraje, kjer jih niso mogli Nemci tako hitro vjeti. Vsak ameriški letalec je bil podučen, da naj hitro poišče katoliškega duhovnika, ako bi se kdaj našel v skrajni sili. To je evropskim časnikarjem nedavno razodel Gen. Ira Eaker, vodja v ameriški zračni sili.

Franciškan dvajset let jetniški kaplan. —

Rev. Eligius Weir, O.F.M., je že dvajset let kaplan za Stateville kaznilnico (blizu Joliet, Ill.), ki je državna kaznilnica ali ječa v državi Illinois. Father Eligius, ki stane v St. John's Monastery, Joliet, Illinois, gre k Stateville ječi šest dni na teden in tam ostane od šest do osem ur na dan. Med drugimi stvarmi podučuje katoliške jetnike v katoliški veri in v njih verskih dolžnostih. Navsvet in duševno tolažbo pa ponuja vsem jetnikom, ki k njemu prihajajo, in izmed teh je samo štirideset procentov katoličanov.

Ob nedeljah daruje Fa-

KRIZEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Martin, O.F.M.

ther Eligius sv. mašo za jetnike in jim tudi sv. obhajilo deli; med sv. mašo pa ima pridigo. K sv. maši sme priti vsakdo, naj si bo Jud ali protestant ali celo brezverec. Jetniki so navadno zvesti svojim verskim dolžnostim in so tudi precej odkritosrčni.

Življenjske razmere v ječi so se zelo poboljšale v dvajsetih letih, pravi Father Eligius. Seveda največ kredita za to gre njemu samemu, kar pa ne bi on sam rekel. Kazni za jetnike niso dandanes tako hude, kot so bile v prejšnjih časih, vendar se disciplina še vedno strogo drži. Poprej so jetniki dobivali samo takšno šolsko vzgojo, ki se navadno nudi otrokom četrtega razreda, toda zdaj se smejo poslužiti tudi visokošolske izobrazbe. Nekdaj so jetniki imeli prosto zabavo samo trikrat na leto, a zdaj dobijo vsak dan eno uro v ta namen.

Številka 24. —

Ker je bila Mati Cabrini ravno letos meseca julija prišteta svetnicam božjim, se je veliko govorilo in pisalo o njej, kako je namreč dobro delila vsem: revnim, bolnim, zapuščenim.

V mestu New Orleans je Mati Cabrini nekega dne ob-

iskala bolnike v mestni bolnišnici. Za vsakega bolnika je imela dobro besedo in prijazen smehljaj. Mnoge je pripravila za sveto obhajilo in tudi za pot v večnost. Prišla je končno do postelje s številko 24. Na njej je ležal mladenič, ki je bil bolan za jetiko. Nagovarjala ga je, da naj kaj o sebi pove.

Tako je mladenič govoril: "Popolnoma sam sem na tem svetu. Oče in mati sta mi že pred nekaj leti umrla. V tem mestu sem tujec. Pred tremi meseci sem zapustil New York in šel v Texas, da tam najdem službo. Poglejte me zdaj, kakšen sem. Ko zapustim to posteljo, se podam na dolgo potovanje . . . in to bo moje zadnje potovanje."

Mati Cabrini je opazila, da je mladenič res blizu smrti. "Ubogi revež," mu je rekla. "Rada bi vedela, če si katoličan."

"Ne, gospa. Nisem," je odvrnil mladenič. "Moji starši so bili protestantovski, jaz pa nimam nobene vere."

"Ali si bil kdaj krščen?"

"Ne, gospa."

"Torej nimaš one tolažbe, ki jo nam nudi naša katoliška vera. Tudi nemara ničesar ne veš o Materi božji, ki je tudi naša mati. Je ne poznaš, vendar te ona ljubi. Je ne vidiš, vendar ona stoji pri tvoji postelji. Njej ne moliš, vendar te ona varuje. Ali bi mogel nekaj malega zame storiti? Ko ti je dolgčas in se čutiš zapuščenega in so ti bolečine neznosne, izdihni besede: 'Marija, pomagaj mi.' Obljubim ti, da ti bo nebeška Mati pomagala, ako

boš to storil. In tu imaš sve-
tičino naše Gospe. Nosi jo
zmeraj. In ne pozabi reči:
"Marija, pomagaj mi."

"Obljubim, gospa, da bom
to prav gotovo storil," je re-
kel mladenič.

Zgodaj drugo jutro je ne-
ka bolničarka slišala besede,
"Marija, pomagaj mi." "Ne-
mara kliče svojo ljubico na
pomoč. Ampak saj bo men-
da že jutri konec njegovih
bolečin," si je mislila.

Stopila je k postelji 24 in
rekla mladeniču: "Kdo je ta
mladenka, ki jo kličeš, fantič
moj?"

"Marija, Mati božja."

Bolničarka ga je prav de-
belo pogledala. "Kaj ti veš o
Materi božji? Saj si rekel, da
nimaš nobene vere."

"To je res. Ampak včeraj
je bila neka črno-oblečena
gospa tukaj pri meni in mi je
rekla, da naj kličem na Ma-
rijo, ko mi je hudo. Kadar to
storim, mi je boljše."

Bolničarka ni mogla zadr-
žati solz, tako so jo ganile
mladeničeve besede. "Kaj
pa če ti pokličem duhovni-
ka?" je rekla.

"Prav rad bi ga videl," je
veselo odgovoril fant.

Duhovnik je mladeniča
krstil mu pozneje sveto po-
potnico podelil. Ni bilo dol-
go, pa se je njegova očiščena
duša ločila od telesa in se
povzpela do Matere božje v
nebesih.

Zopet je eno dušo rešila
Mati Cabrini.

Najlepši spomin. — Župnik
neke cerkve v New Yor-
ku je večkrat opazil mlade-

niča, ki je vsak teden na isti
dan goreče molil pred kipom
Matere božje. Nekega dne
ga je srečal zunaj cerkve.
Veseli je bil, ker je želel na
vsak način govoriti z ome-
njenim mladeničem, ki je
imel takšno pobožnost do
Marije.

"Ali živiš v bližini naše
cerkve?" ga je nagovoril
župnik.

"Ne. Ampak prav rad pridem
sem enkrat na teden. Imam
poseben vzrok za to," je fant
odgovoril.

"Ali smem vprašati, kaj je
ta vzrok?" je radovedno na-
daljeval župnik.

"Rad Vam povem, Father,
in upam, da boste zame moli-
li. Kmalu bom slep na obeh
očeh. To sem povedal svoje-
mu spovedniku. Ta pa mi je
svetoval gledati dolgo na ne-
ko lepo podobo Matere bo-
žje, da mi bo potlej živa v
mojem spominu, ko bom
slep. Povsod sem iskal naj-
lepšo podobo nebeške Mate-
re. Končno sem tukaj v Vaši
cerkvi našel takšno Marijino
podobo, kakršne še nisem ni-
koli prej videl. Spomin na ta
nežen Marijin obraz mi bo
kot luč v temi moje prihod-
nje slepote."

**Še nekaj o Marijinem na-
rodnem svetišču.** — Sve-
tovno znan časopis "New
York Times" je letos spre-
govoril dobro besedo za ka-
toliško Cerkev v Ameriki,
kar je seveda nekako prese-
netljivo in nepričakovano.
Ta časopis je ameriški vladi
v Washingtonu namignil, da
bi morala oficijelno določiti
neko katoliško cerkev v A-

meriki kot "narodno katoli-
ško svetišče". Opomnil je,
da je amer. vlada že dolo-
čila Touro sinagogo v New-
port, R. I., kot "narodno ju-
dovsko svetišče" in cerkev
sv. Pavla v Easter Chester,
N. Y., kot "narodno protes-
tantovsko svetišče". Zakaj bi
torej ne mogla tega storiti
tudi za katoličane?

Zakaj se ravno hoče ured-
ništvo "New York Times"
potegniti za katoliško Cer-
kev, ni lahko uganiti. Ven-
dar je njegovo postopanje
zelo hvalevredno.

Če bo ameriška vlada res
kaj storila glede tega, ne mo-
remo reči. Nam ameriškim
katoličanom pa je vseeno,
ker že imamo svoje narodno
svetišče in sicer v Washing-
tonu, D. C. Seveda to sveti-
šče, ki se imenuje "Narodno
svetišče Brez m adežnega
Spočetja", ni še končano. Do-
slej je samo spodnja cerkev
končana in jo nekateri šalji-
vo imenujejo "Marijin bejz-
ment". O tem pa ste že brali
v novemberski številki lista
Ave Maria in ste tudi videli
sliko, ki kaže, kakšno bo sve-
tišče zgledalo, ko bo konča-
no.

V preteklem letu so ame-
riški katoličani darovali več
kot petdeset tisoč dolarjev
za to narodno svetišče in to,
brez da bi bila kakšna po-
sebna kampanja v ta namen.
Ako bi vsak katoličan v A-
meriki dal samo pet in dvaj-
set centov, bi bilo več kot za-
dosti za celo stavbo.

Tri posebne skupine pa
imajo svoje lastne kampanje
za Marijino narodno sveti-

šče. Ameriške katoliške bolničarke bodo nabrale toliko denarja, da bo lahko postavljen oltar v spomin vseh katoliških bolničark, živih in mrtvih, ki so služile v končani svetovni vojni. Druga skupina — "katoliški veterani v Washingtonu" — želi postaviti spomenik v spomin one deklice — Suzane Degnan —, ki je bila lansko zimo tako neusmiljeno umorjena in razsekana v Chicagi od morilca Wm. Heirens. Ta spomenik bi stal v Marijinem narodnem svetišču, da

bi tako izprosil od Marije posebno varstvo za ameriške otroke, da bi bili varovani pred podobnimi zločini.

Tretjo skupino tvorijo ameriški poljski katoličani. Oni želijo postaviti oltar v čast naši Gospej od Czestochowe. Doslej ima Washingtonsko svetišče že kapelico posvečeno lurški Materi božji in tudi eno v spomin Marijine prikazni blizu Guadalupe v Meksiki. V načrtih so tudi kapelice na čast žalostni Materi, karmelski Materi

božji, in Mariji Materi vedne pomoči.

Ali bi ne bilo lepo, ako bi mogli ameriški Slovenci plačati za kapelico ali oltar v čast naši slovenski Mariji Pomagaj? Vsak Slovenec bi lahko bil ponosen, ako bi bila postavljena prelepa slika slovenske Marije Pomagaj v Marijinem narodnem svetišču v Washingtonu. Nemara bi se preveč pričakovalo od našega slovenskega ljudstva, da bi nabralo zadosti denarja za kapelico ali oltar ali kaj podobnega v tem svetišču.

❧ FATIMA IN NJEN BLAGOSLOV ❧

(Konec)

PETNAJSTO POGlavJE: Slovo od Fatime

NAŠA ljuba Gospa, Kraljica presveteга Rožnega venca, je prišla po malo Jacinto še tisti večer ob pol desetih. Torej natanko po besedah svoje oblube. Deklici je manjkalo samo nekaj dni do desetega rojstnega dne. Njene zadnje besede so se tikale onih, ki jim je poverjena skrb za duše.

"Molite za duhovnike," je naročala šepetaje. Potem je odšla v večnost z nasmeškom na ustnicah.

Novica o Jacintini smrti je odromala v Fatimo in tam prišla na uho Luciji. Bilo je, kakor da hoče dekletu počiti srce. Torej je bilo le res! Jacinta je vedela vse natanko. Naprej je bila napovedala, da ji bo umreti v Lisboni in da ji nobena operacija ne bo pomagala . . .

"Sedaj nimam človeka, da bi se pomenila ž njim," je tožila Lucija sama pri sebi in se ni menila za solze, ki so ji lile iz oči. "Najprej je šel Francek, zdaj še Jacinta! O ti ljuba nebeška Gospa, ali veš, kako težko je biti človeku samemu!"

Kmalu so prišle nad deklico še hujše preizkušnje. Upala je bila, da si bo mogla na grobu svoje ljubljene sestrične od časa do časa olajšati svoje težko srce. Pa tudi iz tega ni bilo nič. Ko je namreč neki baron v Ouremu slišal, da je Jacinta umrla, je takoj zaprosil, da bi smel njeno truplo pokopati v svoji družinski grobnici v Ouremu. Misлил si je, da so zemeljski ostanki otroka, ki je videl na lastne oči Mater božjo, poseb-

na dragocenost in bo po njih rosil božji blagoslov na njegovo družino. Prosil je tako lepo, da so vsi uvideli njegovo iskrenost in njegova prošnja je bila uslišana. Seveda Lucija ni mogla tja na Jacintin grob . . .

Pa to še ni bilo vse. Brezbožna vlada v Lisboni je izdala strog ukaz, da se mora vsako romanje na kraj Marijinih prikazovanj preprečiti in to tudi s silo, ako bi drugače ne šlo. Posebno je bodla v oči može na vladi tista skromna kapelica, ki so jo ljudje sami postavili na pašniku Cova de Iria. Opravljanje službe božje v vaških cerkvah je vlada še dosti mirno trpela, ampak kako romanje od daleč na to ali ono posvečeno mesto — to je bilo za vlado preveč! To bi bil preveč jasen dokaz, da vera še davno ni iztrgana iz src preprostega portugalskega ljudstva.

Ko se je bližal 13. maj leta 1920, se je vlada bolj in bolj vznemirjala. Slutila je, da bi utegnil verni narod na poseben način proslaviti to tretjo obletnico prvega Marijinega prikazanja. Kakor vsako leto, tako bo najbrž tudi letos — tisoči se bodo zbrali in peli svete pesmi in molili rožni venec. Grozno! Še kak čudež se utegne zgoditi, brrr . . .

“Pokličite vojake in napravite konec tem neumnostim,” je mrko svetoval eden od ministrov. “Vsa pota naj se zastražijo in če bo kdo vseeno prodril tja na tisto prismojeno mesto, naj gre v ječo!”

Ta nasvet je takoj obveljal. Pri ljudeh brez vere ni nič veljalo, da je nebeška Gospa sama povedala, kdo je, in istotako ni nič veljalo, da je držala besedo in napravila oni veliki čudež s soncem. Vse to je bilo razglašeno za “praznoverje”. To je Lucijo bolelo še vse bolj ko njena osamljenost in zapušče-

nost. Da je še zmerom toliko nevere na Portugalskem! Da vse njene lastne žrtve in vsa darovanja rajne Jacinte ne kažejo nobenega uspeha! Da z najvišjega vladnega mesta tako zasmehujejo vse vrste molitev, zlasti pa rožni venec . . .

“Naj se zgodi, kar se hoče, na vsak način pojdem na pašnik 13. maja.”

Tako je sklenila deklica vsem vladnim odredbam nakljub.

“Če me vojaki ubijejo, toliko bolje. Bom pa sama sebe darovala za duše in tako pojdem v nebesa za Franckom in Jacinto.”

Lucijina mati je slutila, kaj se plete v hčerkinu glavi, in polotile so se je velike skrbi. Nič več ni dvomila o Lucijini iskrenosti, saj ji je postalo vedno bolj jasno, da bi Lucija rajši umrla kot izrekla najmanjšo laž. Zdaj je že resno verjela, da ima njena hči izvršiti na sveto posebno nalogo, ki ji je odločena od Boga.

“Dete moje, nikar ne sili na pašnik, ko veš, kaj je odredila vlada. Če te vojaki zalotijo tam, Bog pomagaj, kaj bodo naredili s tabo!”

Kako bi njeno materinsko srce preneslo izgubo ljubljene hčerke, ko je v teh kratkih letih izgubila že toliko dragih duš, med njimi celo lastnega moža! Dovolj je že morala plačati za čudovite dogodke na pašniku, ali naj zdaj še Lucijo žrtvuje?

Lucija se ni razburjala nad materino prošnjo.

“Ne skrbi, mama!” Tam pri Marijini kapelici bom čisto na varnem in z mano tudi vsi drugi. Mama, le potolaži se!”

Lucijino zaupanje se je izkazalo kot dobro utemeljeno. Čeprav so bila vsa pota zastražena in je bilo povsod polno vojakov, so vseeno prihajale od vseh

strani procesije ljudi in nobena sila jih ni mogla ustaviti. Tisoči so prišli na prostor prej kot vojaki. Marijine pesmi so odmevale vsepovsod in molitev rožnega venca je vrela iz vernih src kakor da vlada v Lisboni ni nikoli izdala kake prepovedi.

Vojaki so nekaj časa ravnali po ukazu iz glavnega mesta in so skušali ljudi razganjati. Ker niso dosegli nobenega uspeha, so končno odnehali in zmigavali z rameni. Mnogi so kar na glas povedali, kar jim je bilo v srcu:

“Le čemu naj bi se ravnali po ukazu iz Lisbone! Saj nazadnje mi sami prav tako verjamemo v nebeško Gospo kot vsi ti romarji od blizu in daleč. Ni naša krivda, če smo skušali preprečiti današnje romanje Njej v čast.”

“Čigava krivda pa je?”

“Oni v Lisboni so hoteli to, mi gotovo ne.”

“Pa je bilo rečeno, da mislite aretirati Lucijo dos Santos?”

“Aretirati Lucijo! Kaj pride komu na misel! Kdo bi si upal aretirati deklico, ki je na lastne oči videla nebeško Gospo! Rad bi videl tistega med vojaštvom, ki bi si ji upal skriviti en sam las!”

Take in podobne odgovore so dajali vojaki na razna vprašanja med romarji. Lahko si mislimo, kako je odleglo toliko zaskrbljeni Lucijini materi. Torej Lucija le ne pojde v ječo! Nasprotno! Romanja na Cova da Iria so se ponavljala mesec za mesecem in ljudstvo je prosilo Lucijo, naj moli “naprej” rožni venec, oni za njo. In končno je začel prihajati z romarji v Fatimo sam gospod škof. Bil je jako preprost mož in se je najrajši pogovarjal s kakim človekom iz ljudstva. Tudi z Lucijino materjo je rad spregovoril kako besedo. Ni čudno, da je bilo za dobro ženo zvrhano mero

olajšanja, in vsa nekdanja teža je izginila iz njenega srca.

Spomladi 1921 se je pa znova začelo. Ljubeznivi gospod škof se je po mnenju Lucijine matere zdaj vendar preveč zanimal za njeno hčerko. Saj se je kar na lepem izmislil, da naj bi Lucija odšla iz Fatime in šla v šolo v neki nunski samostan. Toda kako naj se taka preprosta žena spoprime s škofom, ki je pritiskal z vso svojo škofovsko oblastjo:

“Poglejte, mati, Lucija odrašča in moramo misliti na njeno prihodnost. Fatimska šola ji ne more dati, kar potrebuje. Sestre sv. Doroteje v Vilarju imajo pa izvrstno šolo. Tja bomo poslali Lucijo, pa bo za vse prav.”

Mati si je mislila svoje. Zlasti ji ni šlo v glavo, zakaj je treba Luciji študirati kaj več kot more nuditi fatimska šola. In zakaj je treba, da ji še tega otroka iztrgajo iz domače hiše? Rekla pa ni nič.

Škof je bral njene misli in odgovarjal nanje.

“Mati, nič ne marajte. Mislite si, da je zadnji čas za Lucijo, da odide. Že cela štiri leta ji verni in radovedni svet ne da miru za hip. Venomer mora biti na razpolaganje tisočih romarjev in odgovarjati na njihova vprašanja. To je kar dovolj za otroka, če nočemo, da ji lepega dne odpovedo živci.”

“Pa bodo stroški s šolo . . .”, je zinila mati, ko ji drug izgovor ni prišel na misel.

Škof se je ljubeznivo nasmehnil.

“To naj pa bo zadnja vaša skrb, mati. Bom vse jaz uredil, da bo prav. Vidite, morda mi sami še ne vemo, kaj namerava Bog z vašo hčerko. Zato ji moramo poskrbeti primerno vzgojo. In kje naj jo dobi, če ne pri omenjenih se-

strah, ki vzdržujejo najboljšo šolo na vsem Portugalskem?"

Mati se je morala vdati, Lucija je pa tudi sprejela škofovo odločitev brez ugovora, čeprav tudi posebnega veselja ni kazala nad nepričakovano novico. Ker je pa znala ubogati, se je začela mirno pripravljati na odhod v Vilar. Ravnotako se ni razburjala, ko ji je škof povedal, da ji bo spremenil ime in se bo nadalje imenovala "Maria das Dores". In še to ji je naročil, da ne sme z nobenim človekom govoriti o dogodkih v Fatimi. Še tega ne sme nikomur povedati, da je iz Fatime doma. Če jo bo kdo vprašal, odkor prihaja, naj samo reče, da iz bližine Lisbone . . . Škof je bil ves resen, pa vendar ljubezniv:

"Obljubi, Lucija, da si boš vse to dobro zapomnila. Obljubi mi tudi, da ne boš živi duši v Fatimi povedala, kam odhajaš."

Lucija je prikimala:

"Obljubim, gospod škof. Lepo se vam zahvaljujem za vso skrb, ki jo imate zame. Brez vaše pomoči bi nikoli ne mogla dobiti vzgoje, ki se mi zdaj obeta."

Ko so potekali dnevi priprav za odhod, so prihajale Luciji druge misli. Čemu ji bo tista "vzgoja", za katero se je škofu tako lepo zahvalila? Po kaj naj hodi tja k onim sestram v Vilar, ko je pa v Fatimi vse tako lepo in domače, tam bo pa vse tako tuje? Zakaj naj pozabi v Vilarju na pašnik Cova da Iria, ko je pa na tistem izvoljenem mestu tolikokrat videla nebeško Gospo? Zakaj se višje oblasti mešajo v njene srčne zadeve in jo podijo stran v samoto, iz katere se ne sme nikoli več vrniti v Fatimo . . . ?

Bile so hude skušnjave in Lucija se je večkrat bala, da bo omagala pod njimi. Pogosto se ji je zazdelo, da je križ vse

preveč težak. Ali ga bo zmogla do konca?

Na dan odhoda sta jo imela mati in stric Manuel spremljati na vlak, ki naj jo popelje v Vilar. K sreči se je stric domislil in pametno razsodil:

"Lucija, lahko gremo mimo pašnika in tam še enkrat pozdraviš nebeško Gospo, preden bo čas za na vlak."

Kako iz srca je prišla deklici ta stričeva misel! Pa vendar je bilo prav v tem domisleku dobrega strica skritega toliko trnja! Ko je Lucija klečala v skromni kapelici, posvečeni Kraljici presv. Rožnega venca, so bile skušnjave najhujše . . . Na tem posvečenem mestu je tolikokrat govorila z Gospo . . . Na tem izvoljenem mestu je uživala nepopisno srečo in blaženost. Zakaj je danes tako, da ji hodi po glavi samo ena beseda: Zadnjikrat, zadnjikrat . . . Kako da dobra Gospa ne najde zanjo kako bolj prijetno misel in kak bolj pripraven načrt, kot si ga je zamislil gospod škof . . .

Zdaj v tem hipu se je šele prav razodelo dekletu, kako težka je ločitev od vsega . . .

Še enkrat je pomislila na vse, kar se je bilo zgodilo. Vse od onega dne, ko je prvič blisnilo na pašniku Cova da Iria in so potem otroci videli belega Angela . . . leto pozneje se je pa začela prikazovati Gospa . . . In dalje vse preko ječe v Ouremu prav tja do tistega dne, ko je zadnjič poslušala modrujočo Jacinto:

"Pripoveduj vsem in vsakemu, da Bog deli obilne milosti po Brezmadežnem Marijinem Srcu. Naročaj ljudem, naj si teh milosti izprosijo po Mariji. Pripoveduj, da božje Srce Jezusovo želi biti česčeno skupno z Materinim Brezmadežnim Srcem. Naročaj ljudem, naj prosijo za mir na svetu Marijino Brez-

madežno Srce, zakaj Gospod je dal Njej v roke svetovni mir.”

Ob spominu na te besede rajne Jacinte je postalo Luciji toplo pri srcu. Vsa žalost, ves notranji nemir je skopnel v njej. Pogumno je vstala od svoje molitve in nenavaden blesk ji je zasijal v očeh.

“To bom napravila,” si je rekla s polno zavestjo, kaj bo nadalje njena naloga. In je še dostavila: “To bom poskusila napraviti. Storila bom, kar bo največ mogoče.”

Potem je šla brez vsake težke misli na vlak . . .

* * *

S tem je končana naša fatimska zgodba. Vseskozi je bila resnična. Nič ji nismo dodali, odvzeli nekoliko, ker bi se drugače preveč zavlekla. O Luciji bi se dalo še nekaj povedati. V Vilarju je ostala pet let kot učenka. Potem je sama stopila v samostan in postala sestra. Dobila je redovno ime: Sestra Marija Lucija od Žalostne Matere Božje. Kot taka živi že danes na Španskem. Od tam še zmerom dela, kar more, da bi se še bolj razširilo po svetu češčenje Marijinega Brezmadežnega Srca. Lucijina zgodba in njeno delo naj tudi nas pridobi, da bomo iskreni čistilci in čistilke Brezmadežnega Srca nebeške Gospe.

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

LIGA SLOVENSКИH KATOL. AMERIKANCEV

Čast clevelandski naselbini

V svojih objavah v listih, ki izhajajo po večkrat kot naš list Ave Maria, sem že nekajkrat omenil vztrajno delo clevelandske naselbine za napredek LIGINE blagajne. S tem pa seveda želim povedati, da delajo za pomoč nesrečnim beguncem. Ne morem si kaj, da ne bi tistih “sto zlatih imen” pohvalil tudi v tem listu. Bog jim lepih uspehov pri njihovem tako blagem delu, zakaj begunci in drugi brezdomci so že zmerom v velikih potrebah.

Zato se tem potom obračam tudi na vse druge naselbine in posebej na naročnike našega lista, in jih prosim, da ne bi odnehali v svoji naklonjenosti do beguncev in bi še zmerom zanje darovali. Lepo prosim vse: Darujte še nadalje po svoji moči. Darujte, tudi če bi imeli samim sebi kje kaj pritrpati.

Kakšna usoda čaka brezdomce?

Seveda so nam pri srcu v prvi vrsti naši slovenski brezdomci. Toda njihova nadaljnja usoda je odvisna od tega, kako se bo zasukalo glede vseh brezdomcev vseh različnih narodov, ki se še zmerom potikajo v tujini, daleč od svojih rojstnih krajev in domov . . .

Razumljivo je, da je tujina zanje mrzla in bi se jih rada čimprej iznebila. V njihovih domovinah so pa na vladi sile, ki so jim ne le mrzle, ampak po večini smrtno sovražne. Zahtevajo jih nazaj, pa nimajo ž njimi nobenih dobrih namenov. Vsak, kdo je bežal v tujino ali ostal tam, ko je zvedel, kdo vlada doma, je zapisan pri teh vladah kot “vojni zločinec”. Kaj to pomeni, si lahko mislimo. Pri zelenih mizah zdaj barantajo za te nesrečne ljudi in mnogim diplomatom, ki so poklicani v to, da rešujejo razna povojna vprašanja, ti nesrečni brezdomci ne pomenijo nič več ko nekaj drobiža v njihovih žepih, s katerim bi utegnili od raznih komunističnih vlad napraviti neko-

liko barantije. Če bo "uradni" svet tako gledal na brezdomce, jih pač ne čaka drugega kot neprestano nadaljnje preganjanje in končna smrt.

Malo imajo prijateljev

Le redko slišimo, da se kdo pred vsem svetom resno zavzame za te nesrečnike. Dolgo se sicer že govori, da jih bo treba naseliti v kaki tuji deželi za stalno. Slišijo se posamezni glasovi, da bi se jim morala dati prilika, da si ustvarijo novo možnost življenja, kjer bi si spet sami služili vsakdanji kruh in zaživel vse odkraja človeka vredno življenje.

Kadar pa pride do tega, da kdo vpraša razne vlade tujih dežel, na primer v Južni in Severni Ameriki: Koliko jih pri vas sprejmete — toda se tudi začno razni izgovori in vsaka dežela bi rada drugi naprtla odgovornost za rešitev brezdomcev. Tako ostaja zmerom le pri besedah, do kakega odločnega sklepa ne pride.

Med tem delajo "dobri rojaki" brezdomcev, ki prihajajo mednje iz domačih dežel (na primer iz Jugoslavije), čisto po svoje za njihovo "rešitev". To se pravi, da jih z obljubami in grožnjami spravljajo nazaj, odkoder so prišli. Kaj jih tam čaka, če se vrnejo, o tem si malokdo — kljub vsem obljubam — ne dela nikakih lepih slik.

Med drugimi možmi in ženami, katerih glas se daleč sliši in se oglašajo v prid brezdomcev, je tudi čikaški kardinal Stritch. On dobro pozna vse bridkosti brezdomcev in jim skuša pomagati potom katoliških dobrodelnih organizacij, pa tudi glede njihove nadaljnje usode je povzdignil zopet nedavno svoj glas. Dejal je:

"Brezdomci ne morejo za zmerom ostati v svojih taboriščih. Na drugi strani pa tudi ni mogoče, da bi ostali kot civilisti v deželah, kjer se zdaj nahajajo. Te dežele so gospodarsko prešibke, da bi poleg svojega domačega prebivalstva zaposlile in prehranile toliko številu tujcev. Zato morajo ti brezdomci iti kam drugam."

Dalje je navajal, da Amerika išče primernege mesta zanje v kaki tuji deželi. Potem je rekel:

"Amerika pa ne more pričakovati, da se bo katera dežela odzvala, ako ona sama, namreč Amerika, ne vzame vsaj nekaj teh ljudi na svojo zemljo. Po današnjih ameriških postavah je mogoče le prav malo teh ljudi dobiti v Ameriko. Naš kongres bi moral napraviti posebno postavo, da bi moglo več evropskih brezdomcev priti sem."

Storimo, kar moremo!

Bati se je, da bodo vse take besede naletele na gluha ušesa. Brezdomci pa obupavajo in prosijo pomoči. Storimo zanje vsi, kar moremo. Darujte za LIGO.

ČUJTE, ČUJTE, PASTIRCI VI

(Dolenjska)

Čujte, čujte, pastirci vi,
kaj za en čudeš se godi.
Še se nisem spbudil,
že sim cajtenge dobil.

K men je prišel nocoj en fant,
ker je imel lep svetel gvant.
Rekel mi je hitro vstat,
prot Betlehem se podat.
Tam pri eni štalici,
lepo pojo angelci.

Putra, masla vzemi ti,
in en par lepих gosi,
jest pa enga jagenčka
za dar ljubga Jezusa!

LEMONTSKI ODMEVI

Nekateri izmed vas, ki ste kupili knjižice za medeni piknik, mogoče niste dobili nič onega medu, ki smo ga poslali vsem. To se je lahko po pomoti zgodilo. Ako ste kakšni bili res tako nesrečni, da niste nič dobili, pišite nam takoj in bomo poslali, kar smo vsem drugim poslali.

Če ste ali boste brali **KRAMLJANJE NA ZAPEČKU**, boste videli, kako veseli in hvaležni so bili oni, ki so dobili med. Seveda imamo še veliko več podobnih pisem, ampak jih ne moremo kar vseh objaviti, ker ni prostora.

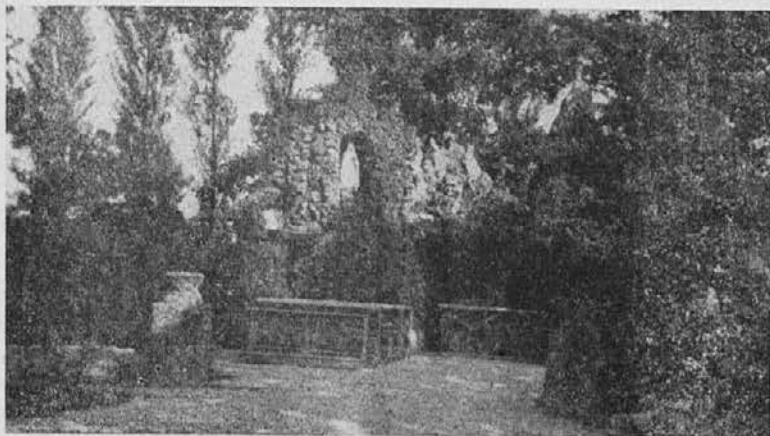
Pred kratkim je prišel k

nam na obisk Rev. John Prah, O. C. D., ki je predstojnik karmeličanskega samostana na Holy Hill v Wisconsinu. Father John je samo 29 let star, ampak je že prijor svojega samostana. To je seveda velika čast, ampak tudi znamenje, da je on zelo zmožen redovnik in duhovnik. Slovenci smo lahko ponosni na to. Father John je baje edini Slovenec v Ameriki, ki spada takozvanim bosim karmeličanom. Doma je iz države Pennsylvania, iz mesteca, ki se imenuje Lemont Furnace Co.

Slovenecem je seveda Holy Hill v Wisconsinu dobro znan kot Marijino svetišče in božja pot. Tja prihajajo romarji na tisoče vsako nedeljo poleti.

Letina na naši lemontski farmi je bila že dovolj dobra letos kljub dolgi suši. Ovsa, pšenice, in koruze imamo precej dosti. Zdaj ne bodo mogle naše kokoši, goske, race, krave, in naši prašički jamrati, da nimajo zadosti jesti.

Delavci, ki pomagajo po farmi in drugod, so sledeči: Pavel Marn, ki obdeluje farmo s trektarjem; Jože Furman iz Chicage, ki pomaga na farmi; Pavel Krebel iz Clevelanda, ki je poleti krave molzil in pri groti pomagal; John Flajnik iz Pittsburgha, Pa., ki je zadnje čase pomagal pri zidanju romarskega doma; in Matija Pleše, ki prašiče futra in gleda, da bodo debeli za klanje. Frank Kobal, ki je že bil o-

menjen v zadnji številki, je izvrsten mizar, ki je že veliko koristnih stvari nam naredil. Zdaj bo napravil omaro za ofis našega gvardijana, Fathra Andreja, in potlej bo napravil nove police v naši knjižnici. Zadnje čase pa je bil nekoliko v zadregi, ker je pomanjkanje lesa pri nas kot tudi drugod.

Vsaj dva lemontska prašiča sta že ob glavo to jesen in drugi so obsojeni na enako smrt. Krvave klobase, ki jih je brat Bonifacij naredil, so bile jako okusne. Nemara si boste začeli slino lizati, ko boste to brali. Mmmm, kako dobre so bile klobase . . .

Ali je kdo srečal človeka, ki je od naše grote nesel mladost smrekco? Veste, pri groti smo pred enim mesecem vsadili majhne smreke. Drug dan, ko je bilo nekaj romarjev pri groti, je ena izmed teh smrek kar izginila. Težko ni bilo, jo kar iz zemlje potegniti, ker je bila ravno dan prej vsajena. Vemo, da niso naši novinci tega storili, ker so oni tako nedolžni, da bi jim sploh v misel ne prišlo kaj tacega. Ni neverjetno, da je kakšen "pobožen" romar odnesel smrekco za spominček. Če najdete takšnega človeka, dajte ga prav pošteno brcniti v zadnjo plat za nas.

Kakor je vam znano, je zelo težko dobiti les dandanes. Mi ga seveda zelo potrebujemo za romarski dom in tudi za druge potrebe. Iskali smo za les na več krajih to-

da brez uspeha. Pred kratkim pa se je nam posrečilo, dobiti dovoljenje, da podedremo neke barake pri takozvanem "CCC camp" ne daleč od nas. Iz teh barak bomo dobili precej dobrega lesa, ki bo ravno prav prišel za romarski dom. Seveda ga ne bo zadosti za celo stavbo.

Zahvaliti se imamo za pridobitev omenjenih barak Fathru Andreju, ki se je že veliko trudil, da dobi potreben les in tudi za drugi potrebni material za romarski dom. Vedite, čitatelji lista Ave Maria, da imamo zelo delavnega in navdušenega gvardijana tukaj v Lemontu. .... Delo na romarskem domu počasi napredje. Ravno zdaj ne moremo nič več cementa dobiti. Že več kot 300 žakljev smo ga porabili za podlago romarskega doma, vendar ga je še veliko več treba. Kakor veste, romarski dom ne bo samo majhna kočica, ampak velika stavba.

Oktober meseca je Father Alojzij vodil sv. misijon v

vasi Forest City, Pa., kjer je naš gvardijan, Father Andrej, doma. En teden je bil misijon v angleškem jeziku, drug teden pa v slovenskem. Kakor se odmevi razlegajo sem od Forest City, so bili ljudje precej zadovoljni s pridiganjem Fathra Alojzija.

Koncem oktobra je Father Martin vodil slovenske pobožnosti dva dni v Franklinu, Kansas. Župnik v Franklinu ni Slovenec in tudi farana ni slovenska, vendar je precej Slovencev tamkaj in v soslednjih vaseh in mestih. Težko je reči, kdaj so zadnjič slišali slovensko pridigo ali se smeli po slovensko spovedati tam v Franklinu.

Nekateri ste nam od časa do časa pisali in izrazili željo za razne slovenske molitvenike. Pred kratkim smo bili tako srečni, da smo lahko dobili okoli dvajset iztisov molitvenika "SKRBI ZA DUŠO" in isto število molitvenika "MARIJA VARHINJA NEDOLŽNOSTI". Vsak mo-

S takšnim velikim strojem so izkopal jezerce pred grotto. Otok Bled je na suhem.

litvenik stane \$1.75. Tiskana sta v srednjih črkah, to se pravi, ne v prevelikih in ne v premajhnih črkah. Ker imamo samo majhno zalogo teh molitvenikov, bodo samo oni jih dobili, ki bodo takoj pisali po nje. Torej hitro pišite in ne odlašajte!

V Ave Maria ofisu imamo na razpolago tudi nekaj iztisov knjižice "KRALJICA MUČENIKOV", ki se rabi za devetdnevnic na čast Žalostni Materi božji. Ako si kdo želi to knjižico, naj nam piše: Ave Maria, Box 608, Lemont, Ill. Ni treba poslati nobenega denarja, razen če bi poslali deset centov za poštino.

Vi, ki živite po večjih mestih ali pa v krajih, v katerih imajo vsak teden devetdnevnic na čast Žalostni Materi, boste menda že ime-

POZOR!

Letos imamo zopet lepe BOŽIČNE KARTE na razpolago za Vas. Tiskane so v obeh jezikih — v slovenskem in v angleškem. Ko si jih naročite, povejte, v katerem jeziku jih želite. Stanejo \$1.00 po zavoju. Naročite si jih od: Ave Maria, P. O. B. 608, Lemont, Ill. Hitro, hitro, preden jih zmanjka!

li to knjižico. Nekateri pa gotovo hodite v cerkev, kjer nimajo te pobožnosti, in bi radi sami zasebno opravljali to pobožnost. Torej če želite knjižico "KRALJICA MUČENIKOV", pišite nam hitro, ker jih nimamo veliko.

Oktober meseca sta bila pri nas Mr. in Mrs. Jalovec iz Argo, Ill., in sta nam pomagala pri konserviranju paradižnikov. Se jima je precej dopadlo biti tukaj v Lemontu. Mr. Jalovec je rekel, da ni treba tukaj čakati v liniji za meso. Saj res; kadar smo lačni, kar kravo zakoljemo in jo pojemo.

— Samostanski firbec

IZŠEL JE AVE MARIA KOLEDAR ZA LETO 1947

STANE \$1.00

ZA EVROPO \$1.25

Da tako zmanjšamo stroške in trud, tudi letos pošiljamo AVE MARIA KOLEDAR vsem naročnikom in naročnicam lista AVE MARIA, kakor smo lani storili.

Zastopniki in zastopnice! Ako bi si kdo želel še več iztisov KOLEDARJA, ali zase ali pa da jih pošlje svojim znancem, sporočite nam čimprej, ker je naša zaloga precej majhna.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Martin, O.F.M.

KENOSHA, WIS. — Piše **Frances Koss**: Jaz, Frances Koss, Vas prosim, da mi ne zamerite, dragi očetje, ker sem tako daleč zaostala. Moja naročnina je bila ven že maja meseca, pa Vam nisem mogla poslati, ker sem zmerom bolehná. Zato moram velikokrat v bolnišnico. Zdaj Vam pošljem za Ave Maria in za dve sveti maši na čast presv. srcu Jezusovemu in Marijinemu, da bi dali ljubo zdravje. Tudi za Ave Maria koledar, ker sem Vam dolžna še od lanskega leta. Sem bila v bolnišnici, ko ste ga poslali . . . (Čisto nič ne zamerimo Vam, dobra naročnica. Ker ste tako vestni, da ste poravnali vse svoje dolgove, bo pa dobri Bog poskrbel, da boste dobili primerno plačilo v nebesih.)

FOREST CITY, PA. — Piše **Anna von Ahnen** (po angleško je pisala): Pišem glede naročnine mojega brata. Ne vem, za kako daleč naprej je imel plačano. On je zdaj že tri leta v bolnišnici. Ves ta čas je Ave Maria prihajala na naš naslov. Vas opozorim na to, ker se ni noben drug brigal, da bi to storil. Mogoče je naročnina že potekla. Ker sem vdova s štirimi majhnimi otroci in ker dandanes vse tako strašno veliko košta, ne morem prevzeti naročnino, četudi bi prav rada. Upam, da ne bo to storilo kakšne neprijetnosti kateremu. Listu Ave Mariji želim vse najboljše . . . Moj brat je Edward Milavec.

CANON CITY, COLO. — Piše **Mrs. Anton Starika**: Dragi Faders! Jaz želim dobiti mašno knjižico Marija Pomagaj z velikimi črkami in mali križec, ki bi ga nosila na vratu, in želim, da bi bil žegnan. Pa jaz ne vem, koliko stane, pa Vas prosim, da bi mi poslali. Priložite "bill", koliko da košta, pa bom Vam precej poslala denar. Jaz sem tudi naročnica na Ave Maria in se mi zelo dopade. Sem tudi vpisana v apostolat za večne maše. Vas še enkrat prosim, če mi morete poslati.

NEBODEŽJA, KANSAS. — Piše **Bogvekdó** iz farme: Tle na postelji sedim in Ave Maria v roki malo berem, pa malo zadrem-ljem in tako naprej. Smo jo včeraj dobili. Je spet fajn. **Križem kraljestva križa** se mi prav dopade kakor tudi **Lemontski odmevi**. V **Kramljanju** bi bilo žiher malo več "pep". Pa kaj bo, ko smo pa samo stari ljudje, še naročniki, ki smo največ že z eno nogo v grobu. Vidim, koliko jih vsak mesec odide v večnost. Škoda jih je, ampak ne gre drugače . . .

(Beseda naročnikom): Ko sem se pretečeno poletje sešla s tistim ta novim urednikom Ave Marije, mi enkrat reče, da bi kdaj kaj za **Kramljanje** napisala. "O, kaj bom jaz napisala, ko nič ne znam," mu pravim, pa se mi nasmeje in pravi, da je to kar čmo. Slišite, naročniki, če vas je kaj takih, da nič ne znate, kar pero v roke in pišite g. uredniku v Lemont. Jaz vam želim vso srečo.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Ta sitna**: Pozdravljeni vsi Lemontčani! Ko dobim list Ave Maria, brž prelistam do **Zapečka**. Tam se ustavim in malo preštudiram in zagledam, kaj je ena Barbertonka naredila v oktoberski izdaji. Sem bila žalostna in zato Vam pošljem eno novo naročnico. Želim tudi, da bi dobila Ave Maria še več novih naročnikov.

Sedaj pa dam vsem **Zapečkarjem** eno misel in sicer, **da bi se ustanovil en 'pet-dolar-ski klub'** za romarsko hišo, kjer je vsako leto več romarjev in obiskovalcev. Celo iz New Yorka mislijo priti, kakor berem v našem **Kramljanju**. Tako naj sedaj vsak naročnik (naročnica) nekoliko pomisli in naj malo pokramlja, potem pa naj svoje misli opiše. Če bi se to naredilo, bi se spomladi že začela zidati romarska hiša. Bilo bi tudi za zimo dosti gradiva na **Zapečku**.

Pozdrav vsem čitateljem Ave Maria. Pričakujem v prihodnji izdaji kaj odmeva.

LEMONT, ILLINOIS. — Hej, vi Zapečkarji, ali ste brali, kaj je napisala ona Ta Sitna iz Clevelanda??? Želi ustanoviti PET-DOLARSKI KLUB za romarski dom. Kaj pravite temu? Ali se vam dopade ta ideja?

Nam se ta misel jako dopade. Mislimo objaviti imena onih, ki se bodo pridružili PET-DOLARSKEMU KLUBU, na poseben kraj v Ave Mariji. Kdor želi spadati temu KLUBU, mora dati pet dolarjev ali pa več za Baragov romarski dom, ki ga že zidamo. Ni treba vseh pet dolarjev kar naenkrat dati, ampak lahko zdaj nekaj in pozneje nekaj da.

Za predsednico tega PET-DOLARSKEGA KLUBA pa soglasno izvolimo ono blago Sitnico iz Clevelanda. Kdor ima kaj proti temu, se naj koj oglasi; drugače pa naj na vekomaj drži svoj jezik za zobmi!

TRST, VENEZIA GIULIA, ITALIA. — Piše dr. p. **Metod Turnšek**: Velečastito uredništvo! Dovolite, da se obrnem na Vas s skromno prošnjo. Preč. g. Louis Baznik, ameriški vojaški kurat, je blagovolil poslati s svojo pošto v Cleveland več mojih knjig **Pod vernim krovom**, zbirko slovenskih ljudskih običajev skoz cerkveno leto. Verjetno ste tudi že Vi prejeli kak izvod.

Prosim Vas, če bi blagovolili v Ave Mariji zanje kako priporočilo. Morda uporabite tudi moj uvod o pomenu teh knjig.

Knjigi sta izšli v Trstu in Gorici kot knjigi Goriške Mohorjeve družbe in vsaka stane pri Vas po en dolar.

Ker sem begunec in ker v Trstu izdajam tudi list **Božje vrelce** in nimam od nikoder kakih virov, marveč samo stroške, tudi knjigi sem namreč izdal v samozaložbi, je zelo važno, da bi **Pod vernim krovom** v Ameriki čim bolj razpečal, plačal tiskarno, in si zaslužil vsaj vsakdanji kruh . . .

(Kdor se zanima za **Pod vernim krovom** in želi kaj p. Turnšku pomagati, naj piše: p. **Alojziju Medicu**, P. O. B. 608., Lemont, Ill.)

ELY, MINN. — Piše **Elsie Fallmaier**: Častivredni gospodje! Dam Vam vedeti, da sem prejela tisti dar, ki ste mi ga poslali. To bode glih dobro za božične praznike za potico. Se Vam prav lepo zahvalim stokrat. Pa bodite pozdravljeni vsi skupaj.

BARBERTON, OHIO. — Piše **Jennie Škerl**: Častiti g. urednik! Tukaj Vam pošljem naročnino za dva stara naročnika in za enega novega naročnika. Prosim, če imate list Ave Maria še za september in oktober, da pošljete novi naročnici, ker sem ji povedala, kako je lepo od Marije v septemberski številki.

Zelo bi rada dobila še kaj novih naročnikov, ker je tako lepo branje v listu Ave

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE

IN

SREČNO NOVO LETO

voščimo vsem naročnikom lista Ave Maria in vsem našim dobrotnikom.

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

Maria. Pošljite mi enih 20 iztisov Kalendarja.

EUCLID, OHIO. — Piše **Mary Gombach**: Naročnina je že potekla. Ako ne bode prišel brat Antonin, pa bom že poslala. Saj mi je Ave Maria list v pravo tolažbo in list Ameriška Domovina. Posebno sedaj v tem žalostnem času, ko se je sovraštvo do svete katoliške vere tako povečalo, je naša dolžnost, da stojimo na straži in molimo za vse odpadnike in zaslepljence, da bi se spet vrnili k Bogu.

Koledar je zelo lep in čitanje zanimivo. Ampak največ pomena ima slika novomašnika Kozina, ko žaluje za svoje trpeče in pobite sobrate duhovnike. Ta žalostna slika mora pretresti vsako versko srce, ako ima vsaj malo sočutja in usmiljenja do ubogih in preganjanih.

DETROIT, MICH. — Piše **Catherine Slemer**: Spoštovani očetje! Prejeli smo Kalendar Ave Maria, ki ga bomo gotovo z veseljem prebirali. Priložim dolar.

Hvala tudi za poslano strd, ki je bila zelo izvrstna. Ampak eno veliko napako je imela, namreč da je bilo bilo **premalo**. (Oprostite!) Pozdrav v Gospodu.

SAN FRANCISCO, CALIF. — Piše **Catherine Schultz**: Častiti! Vidim, da mi je potekla naročnina za Ave Maria. Zatorej Vas prosim, da jo ustavite. Nerada to naredim, ali sem primorana, ker sem pri slabih finančnih razmerah. Zatorej prosim, da upoštevate to in ustavite pošiljati. S pozdravom in s spoštovanjem.

GILBERT, MINN. — Piše **Anton Ulrich**: Se prav lepo zahvalim za med, ki ste mi ga poslali. Sedaj želim Father Johnu, da bi dočakali še biserno mašo, ako Bog hoče. Tako pozdravljeni gospodje frančiškani in mesto Lemont, moje nekdanje stanovanje.

INDIANAPOLIS, INDIANA. — Piše **Mary Lužar**: Koledarja ni treba poslati, ker pri luči ne morem več brati. Podnevi pa še drugo delo težko opravljam, ker sem pri slabem zdravju, in tudi že dolgo ne morem nič zaslužiti. Saj ga bo sestra Terezija kupila, mi je rekla, in mi ga bo dala. Obe imamo zadosti enega.

Ave Maria je najlepše berilo in katoliški list in še posebno **Fatima in njen blagoslov** in vse, kar je notri napisanega. Želim ostati naročnica do smrti in še posebno, ker maše se berejo za nas in ker molite za nas.

Obenem se Vam prav lepo zahvalim za poslani med. Je zares prvovrsten. Koliko je bilo dela, vse tako lepo v male kangljice zapreti. Naš brat Jožef je bil tudi več čebelar in je vsako leto pridelal toliko medu, da ga je prodajal na sodčke. Tako je nam sam pisal. Bog mu daj nebesa. Sedaj je država zaplenila vse naše posestvo in domačijo, tako da žena in otroci v starem kraju nimajo nič.

ENUMCLAW, WASH. — Piše **Johana Logar**: Častiti očetje frančiškani! Najprej se lepo zahvalim zlatomašniku Father Johnu za med. Zelo dober med imajo Vaše čebelice. Jaz bi rada kdaj prišla na Vaš medeni piknik, pa je malo predaleč od tukaj. Dobila sem tudi Koledar Ave Maria. Zelo zelo lepo branje je v njem. Jaz ga bom dala drugim čitati, ker sami ga nočejo kupiti. Sem zadovoljna, da ga vsaj prečitajo. Me veseli, ker ste dali en prostor na razpolago za **Kramljanje na zapečku** v listu Ave Maria, da bomo sedaj pozimi, ko bo več časa, kaj pokramljali. Jaz jih prav rada poslušam, pišem pa nerada.

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

MRS. A. BOGOLIN, Sheboygan, Wis.
 MARY ANZLOVAR, No Braddock, Pa.
 FRANK PAPESH, Joliet, Ill.
 KAROLINA OPALEK, Cleveland, Ohio
 MATT ROMOSH, Willard, Wis.
 GEORGE FLAJNIK, Joliet, Ill.
 MICHAEL STUPNIK, Dulth, Minn.
 MARY SPENDAL, Scammon, Kans.
 ANTON NEMANICH, E. Pittsburgh, Pa.
 LOUIS PERKO, Madison, Ohio

NAJ POČIVAJO V MIRU!

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — \$\$: C. Malesich. — Po \$4: M. Cesnik. — Po \$2: A. Vahcic, J. Oblak. — Po \$1.50: F. Malckar. — Po \$1: R. Drescic, J. Judnich, F. Gregorich. — Po 50c: F. Kocjanich.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$9: Mrs. Hochevar. — Po \$40: C. Radez. — Po \$15: N. N., C. Radez. — Po \$10: J. Bonna. — Po \$6: Mrs. Mlakar. — Po \$5: N. N., M. Leustik, A. Knauss, R. Ovca, A. Breznik, Mrs. Jalovec, M. Repar, S. Dick. — Po \$4: G. N. N., M. Zabret. — Po \$3: D. C. McKenzie. Po \$2.50: S. Kobilly, M. Artach. — Po \$2: Mr. Mrs. C. Madic, M. Sadar, Mrs. A. Nemgar, Mrs. J. Pozek, C. Shircel, M. Kovach, A. Pipan, A. Sluga, M. Levar, M. Gornik, A. Hren, B. Zankar, J. Cankar, A. Moonich. — Po \$1.50: N. N., V. Krajc, M. Pugel, M. Berich, A. Kobal, L. Blazic, L. Rupert. — Po \$1: C. Krize, Mr. F. Ulcar, Mrs. Strelekar, Mrs. Nemgar, Mrs. F. Zbasnik, R. Bizjak, A. Prijatelj, M. Grubisa, F. Skulj, C. Bohinc, M. Oblak, M. Stefanich, M. Trusnik, A. Malovasic, M. Kresevic, C. Perme, R. Kaszynske, J. Bernot, M. Prostor, P. Vesel, P. Braidich, A. Gale, M. Kalister, F. Cerar, U. Kutnik, A. Krantz, M. Bohte, K. Kovacic, J. Kebe. — Po 50c: Mrs. R. Zaic, T. Dracar, L. Brgant, M. Sadar, J. Novak.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$5: R. Mance, Mrs. Zupancic, J. Lupsina, J. Mohorcic. — Po \$4: Rev. R. Homar, F. Maleckar. — Po \$3: S. Ursic. — Po \$2: T. Zdesar, M. Artach, Mrs. Stepic.

ZA LUČKE — Po \$6: E. Loncarich. — Po \$5: Mrs. V. Maren, M. Rosenberger. — Po \$3: Mrs. A. Lzar, J. Hocevar, C. Kocevar. — Po \$2: M. Yugovich, C. Klaus, J. Mramor, M. Zagar, F. Slapnikar. — Po \$1.50: M. Milavec, J. Pajik, F. Bambich. — Po \$1: C. Krize, A. Pelcic, Mrs. M. Meznarich, Mrs. A. Korelc, T. Zdesar, A. Tomazic, L. Stragisher, F. Tomsha, C. Vinter, M. Novlan, R. Jaksa, G. Mocičnik, R. Zupancic, A. Hocevar, M. Blaj, A. Starasinich, M. Lesjak, M. Kocevar, J. Snyder, F. Sardoch, Mrs. Smrekar, A. Muren, M. Fink, A. Pelcic, Mr. Cemazar, A. Tome, M. Krasovec, A. Rudman, J. Bostjancic, J. Sintich, F. Maleckar, P. Truden, F. Skubic, P. Vesel, Mrs. Korelc, M. Prebil, M. Krasovec, J. Belcic, F. Shadolnik, M. Skulj, A. Gale, J. Novak, F. Petric, C. Klaus, A. Svirgel, J. Korosec, F. Rebol, N. N., B. Palasy, Mrs. F. Mihelcic, R. Markach. — Po 50c: Mrs. L. Martincich, M. Sadar, M. Papez, Mrs. Martinovich, M. Mrak, F. Majerle, V. Deslic, Mrs. J. Krize, M. Maras, A. Kodrich, F. Simonelic, A. Kutnar, M. Marosh, J. Janezic, Mrs. Krze, M. Kovach, M. Mencinger, F.

Petrovcic, J. Brodnick, J. Jelencic, M. Sajovic, A. Peterlin, A. Brezovsek, R. Glavan, C. Butala, C. Bohinc, J. Pucel, A. Krzrnarich, A. Andreasic, F. Stegu, F. Hren, R. Kaszynski, M. Prostor, A. Petric, M. Berich, S. Podgornik, M. Levar, L. Gerbeck, Mrs. Drasler, A. Miholic, J. Justin, M. Furar, Mrs. F. Kasunic. — Po 38c: M. Madic. — Po 25c: Mrs. Strelekar.

ZA APOSTOLAT — Po \$50: M. Usnick, M. Milavec. — Po \$40: Mr. Mrs. J. Kosmach. — Po \$20: J. Perko, J. & F. Papesh. — Po \$10: Mr. J. Vidmar, F. Tratnik, E. P. Povsin, A. Kolosec, F. Stergas, M. Zelko. — Po \$5: M. Grzeta. — Po \$3: Mrs. Pevic. — Po \$2: A. Novak.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$1: M. Papez, M. Prostor, M. Leber.

ZA NOVEMBERSKE MAŠE IN MOLITVE— F. Bittance, J. Svete, M. Majcen, B. Gerzin, M. Hojnik, J. Glivar, J. Klemen, M. & J. Gricar, J. Iller, F. Glatch. — Po \$1: M. Skulj, T. Kodric, B. Zokan, M. Artac, J. Drasler, M. Gorup, T. Zdesar, F. Horvat, A. Perusek, M. Ohlin, A. Kodrich, A. Madric, I. Filipcic, A. Urich, M. Kofal, A. Kolsed, J. Sedmak, M. Novak, A. Kuhar, A. Ribnikar, J. Kobal, P. Stimach, A. Picely, Rt. Rev. Oman, Mrs. J. Ozbolt, F. Papesh, F. Habjan, F. Suhadolnik, F. Petrovsek, M. Kresevic, M. Madic, M. Marosh, T. Dracar, L. Stragishar, J. Zbacnik, F. Dejak, C. Jeglic, A. Dolcic, A. Sain, R. Bizjak, J. Pelhan, C. Pristopec, H. Kraucur, J. Struna, A. Baselj, M. Radocaj, F. Becjan, J. Klemenic, F. Zakrajsek, I. Zalar, J. Tersinar, J. Meglen, M. Kocman, M. Perko, M. Sellak, C. Zagar, M. Brtchie, A. Zadnik, C. Hebein, M. Tancek, F. Suhadolnik, M. Sivic, M. Levar, J. Hocevar, F. Petrovcic, F. Kozina, H. Stutts, M. Lesar, A. Ferencak, E. Oswald, J. Sedej, A. Sampson, Mrs. F. Krze, F. Sajec, F. Hochevar, M. Krebs, M. Luzar, A. Butkovic, J. Pintar, J. Poje, M. Steblaj, A. Judnich, M. Satkovich, A. Hocevar, R. Kocevar, A. Peterlin, C. Mrezar, M. Zupancic, M. Strell, J. Jelencic, M. Sajovec, M. Yerman, A. Peterlin, C. Butala, A. Urbas, C. Slogar, A. Oswald, J. Kozumplik, A. Kozjek, A. Tekauc, F. Stibler, M. Kutin, J. Jamnik, L. Kobilsek, F. Novak, M. Zagorc, A. Gricar, A. Sustar, Gustincic Fam., M. Roseman, A. Retelj, M. Kobe, J. Mlakar, A. Vranicar, F. Zupec, J. Ozbolt, H. Zore, M. Balkovatz, J. Sirola, M. Haffner, M. Videtich, P. Laurich, F. Turk, M. Mraster, T. Brojan, M. Miklavcic, M. Sporcich, U. Zevnik, Mrs. Gerbeck, A. Vauri, J. Korencich, M. Bogovic, A. Hudales, L. Belaj, T. Skerjanc, M. Habjan, P. Jalovec, F. Sternad, J. Trampus,

A. Zagorc, A. Malovasic, J. Pauc, M. Slanovich, M. Kuhar, J. Godec, V. Maren, F. Iltz, F. Skubic, M. Vidmar, J. Sadar, A. Sporcic, J. Vidmar, V. Rpper, A. Jakosh, A. Cesark, J. Vidmar, C. Pobeza, M. Kremesec, M. Cook, M. Princic, F. Sever, M. Tezak, F. Augustine, F. Pajk, A. Glad, L. Kontar, J. Zabukovec, M. Florjan, A. Drolc, M. Gobanc, F. Slapnikar, A. Miklich, C. Vrasich, M. Hoge, A. Zabukovec, Mrs. Stepic, A. Slogar, M. Strnisha, J. Balkovec, M. Cik, F. Urh, M. Brodnik, T. Mozich, B. Miroslavich, M. Hribar, R. Rosa, F. Zupancic, M. Krajc, D. Kastelic, A. Debevec, L. Berce, F. Gricar, I. Terskan, J. Jaksic, A. Zakovich, T. Erjavec, M. Brezar, F. Postudensek, J. Stintich, M. Brtchie, M. Rafold, T. Hren, A. Jerman, M. Thompson, A. Banich, J. Mladic, M. Bahoric, M. Klinar, A. Stimetc, M. Sodec, J. Okorn, H. Stampfel, B. Omahne, M. Kasel, M. Pershe, J. Jene, M. Vidmar, G. Debevs, M. Petelin, P. Trden, R. Vicic, M. Simonsek, M. Bozich, F. Skubic, A. Kocevar, A. Rss, J. Traiber, J. Klun, M. Veselic, J. Gruden, M. Babic, C. Cvelbar, M. Tezak, F. Russ, F. Osaben, A. Pelcic, M. Gregal, J. Potocnik, J. Meserko, A. Vrcek, M. Sebenik, H. Weber, F. Tomsich, R. Verbic, P. Braidich, J. Benkshe, J. Tomazin, M. J. Kittek, C. Kucic, M. Kofald, M. Kerzich, J. Rogel, A. Jurecic, M. Prebil, B. Jakopin, M. Krasovec, J. Lovsin, A. Cherne, M. Matkovich, R. Francel, G. Govshin, J. Steblaj, M. Rojc, F. Piskur, J. Kuznik, J. Sintich, J. Urbancic, Mrs. Drasler, A. Zobec, M. Dolmovich, M. Race, M. Peschel, M. Safran, F. Kerkoch, A. Pintar, A. Kaplan, M. Perko, M. Stimac, A. Zeller, V. Macek, J. Tomsic, M. Koshak, S. Leksan, B. Sajovec, M. Vilar, M. Melavec, A. Encimer, L. Izanec, Mrs. Stokar, M. Horvat, M. Cercek, A. Husich, B. Ancel, R. Pozlep, I. Pervanje, A. Tomazic, L. Poje, M. Povshe, A. Preloznik, F. Cercek, J. Perko, M. Gaspich, J. Zupec, F. Pristovich, A. Jerina, M. Bohte, J. Horvat, Mrs. F. Mihelcic, A. Kmet. — Po \$1.50: M. Stimec, F. Drobnic, P. Volk, J. Zgajnar, M. Mencinger, F. Topolka, J. Patrick, F. Neiger, F. Kokal, J. Husich, LL. Zaletel, P. Miklua, A. Rozinka, M. Hajdinjak, U. Ambrose. — Po \$1.60: M. Spolar. — Po \$2: A. Belingar, A. Brlau, M. Grezeta, C. Rihtarsic, F. Coz, R. Mivsek, F. Holst, M. Ivanetic, M. Skerl, A. Trepal, M. Grahek, J. Cercek, L. Costello, G. Repp, L. Repar, U. Tauchar, C. Smrekar, J. Jerin, J. Kerzan, J. Robert, R. Skiff, F. Kovacich, M. Golobich, L. Lindic, A. Krapec, A. Glatz, J. Ponikvar, R. Klemencic, M. Alduk, C. Traven, U. Babich, J. Simec, R. Semenc, U. Strubel, M. Jarnevic, M. Brula, F. Petrich, A. Kastelic, A. Jerele, M. Oblak, M. Pristow, A. Berus, Mrs. Levar, A. Vahcic, R. Markel, G. Polajnar, H. Somrak, A. Kodric, K. Sbiuc, F. Sardoch, J. Cankar, A. Krznarich, T. Lozier, J. Hiti, P. Laurich, M. Fink, K. Toporis, J. Paulin, A. Slanc, M. Oblak,

A. Nemeec, M. Jaklich, F. Oblak, E. Kerzich, A. Krzen, J. Kocjancic, M. Tegelj, A. Zura, R. Stancar, Mrs. Jalovec, J. Puhek, F. Fink, M. Perusek, A. Perse, Mr. Mrs. J. Kosmach, P. Strnad, A. Mazel, A. Petric, B. Evans, A. Kochevar, A. Zupan, M. Schwab, J. Somrak, M. Bolte, B. Strahan, J. Judnich, C. Govednik, M. Perusek, A. Setnicar, A. Mlakar, A. Tanko, M. Pavlic, F. Anzicek, J. Jevnikar, M. Markovic, Mr. Mrs. Fraus, M. Leber, F. Balkovec, C. Boncha, A. Springer, A. Fortuna, T. Grmu, J. Bergant, L. Blazic, F. Starman, F. Oblak, M. Avsec, J. Horvat, K. Judnich, J. Sterle, J. Sever, J. Ray, A. Pelko, M. Babic, Mr. Skrabe, M. Panchur, A. Novak, F. Zajc, J. Rosam, M. Koshmerl, A. Intihar, V. Kurent, I. Brozic, K. Triller, G. Gregorich, P. Bkovec, M. Mohorko, M. Laus, U. Kerzishnik, E. Bezovsek, F. Vehar, C. Smolich, A. Pogacnik, M. Prasninar, T. Hren, F. Brezovar, J. Petkovsek, F. Zakrajsek, A. Walter, M. Pekol, U. Pirc, J. Trost, F. Holesek, F. Cerar, L. Bachnik, T. Bizjak, M. Koren, M. Benich, N. N., F. Hochevar, J. Perko, M. Agnich, A. Molek. — Po \$2.25: A. Kozuch. — Po \$2.50: A. Krulc, Mrs. Benedict, M. Moretc, R. Kaucic. — Po \$: Mrs. A. Novak, F. Derovsek, H. Maren, F. Simonelic, C. Bruncey, M. Cekada, F. Vidmar, M. Zunic, J. Mtz, A. Ellenich, J. Strohan, F. Perme, J. Zaman, A. Oratch, I. Zupan, F. Skulj, R. Jaksa, T. Potokar, A. Anzelc, M. Smole, J. Skorensek, M. Kovec, M. Mlinarich, R. Glavan, M. Modic, K. Tezak, M. Komp, A. Zeleznik, Mrs. Poglajen, M. Jasnar, A. Musen, F. Krebelj, T. Trobentar, G. Benedict, J. Reje, M. Anzick, J. Fajfar, M. Francel, R. Novak, L. Kralj, M. Tolar, M. Prostor, I. Zamernik, F. Zorc, J. Ancel, A. Breznik, F. Skolarish, A. Rudman, M. Urbancic, M. Grivec, M. Knaus, F. Pirman, M. Perse, F. Tratnik, V. Kollar, F. Selak, B. Gornik, G. N. N., M. Hren, M. Planinsek, M. Jalovec, F. Primoziac, J. Tursic, M. Lauriski, C. Zalec, F. Jeran, T. Archul, C. Bozner, M. Hvalica. — Po \$4: J. Perko, M. Strukel, J. Jakel, E. Komin, A. Bevec, A. Matka, F. Mesojedec, M. Pugel, M. Tkalcich, M. Pogon, M. Hocevar, M. Meljac, F. Jenezich, J. Russ, J. Frast, J. Vidergar, M. Zelle, M. Kopore, M. Vidmar, M. Gande, F. Vidmar, J. Arch, L. Troha, M. Strancer, M. Hlad, M. Vogric, M. Sraj, I. Zakrajsek, M. Pavcek, P. Brajkovich, M. Pogon, J. Arko, M. Viscek, M. Puchar, F. Volovsek, J. Bradach, J. Primoziac, M. Perko, J. Kerzinar, A. Krall, J. Knaus, A. Gaspar, J. Kkovic, G. Urbas, F. Fink, F. Grebenc, A. Luzar, E. Krizman, A. Colnar, M. Lupsina, M. Novosels, J. Habjan, M. Sodec, J. Zakrajsek, J. Merver, K. Lopcic, T. Narobe, A. Jerina.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Materi Bozji in Mariji Pomagaj za pridobljene milosti: Jennie Steblaj, Mrs. M. Mezmarich, Mrs. J. Pozek.

“Lemontski odmevi” v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželjeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalnici, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.